

KIRJEITÄ KAUKAA ¹⁰⁶

KIRJEITÄ KAUKAA

I. KIRJE

ENSIMMAISEN VALLANKUMOUKSEN ENSIMMÄINEN VAIHE

Yleismaailmallisen imperialistisen sodan synnyttämä ensimmäinen vallankumous on alkanut. Tämä ensimmäinen vallankumous ei tule varmaankaan olemaan viimeinen.

Tämän ensimmäisen vallankumouksen, nimittäin *Venäjän* vuoden 1917 maaliskuun 1 päivän vallankumouksen, ensimmäinen vaihe on Sveitsissä olevista niukoista tiedoista päätellen päättynyt. Tämä ensimmäinen vaihe ei tule varmaankaan olemaan vallankumouksemme viimeinen vaihe.

Miten saattoi tapahtua sellainen „ihme”, että kaiken kaikkiaan 8 päivässä — aikamäärä, jonka herra Miljukov mainitsi kerskailevassa sähkösanomassaan kaikille ulkomailla oleville Venäjän edustajille,— luhistui monarkia, joka oli pysynyt pystyssä vuosisatoja ja kestänyt kaikesta huolimatta 3 vuotta jatkuneissa mitä suurimmissa, yleiskansallisissa luokkien välisissä otteluissa vuosina 1905—1907.

Luonnossa ja historiassa ei tapahdu ihmeitä, mutta jokainen jyrkkä käänne historiassa, m.m. jokainen vallankumous, on niin rikassisältöinen, kehittää sellaisia odottamattoman omalaatuisia taistelumuotojen yhdistelmiä ja taistelevien voimasuhteita, että poroporvarin älylle täytyy monien seikkojen näyttää ihmeeltä.

Sitä varten, että tsaristinen monarkia saattoi luhistua muutamassa päivässä, oli välttämätöntä monien maailmanhistoriallisen merkityksen omaavien ehtojen yhteenpuntuumin. Mainitsemme niistä tärkeimmät.

Ilman kolme vuotta jatkuneita mitä valtavimpia luokkien välisiä otteluja ja Venäjän proletariaatin vuosina 1905—1907 osoittamaa vallankumouksellista tarmoa niin

nopea toinen vallankumous, nopea siinä mielessä, että sen *alkuvaihe* päättyi muutamassa päivässä, ei olisi ollut mahdollinen. Ensimmäinen vallankumous (v. 1905) mullisti syvältä maaperän, kiskoi juurineen vuosisataiset ennakkoluulot, herätti miljoonat työläiset ja kymmenet miljoonat talonpojat poliittiseen elämään ja poliittiseen taisteluun, näytti toisilleen ja koko maailmalle Venäjän yhteiskunnan *kaikki* luokat (ja kaikki tärkeimmät puolueet), niiden todellisen luonnon, niiden etujen, niiden voimien, niiden toimintatapojen, niiden lähimpien ja kaukaisimpien päämäärien väliset todelliset suhteet. Ensimmäinen vallankumous ja sitä seurannut vastavallankumouksen kausi (1907—1914) paljasti tsaristisen monarkian koko olemuksen, saattoi sen „äärimmäiseen rajaansa”, toi esiin sen koko mädännäisyyden ja inhottavuuden, tsaristisen koplakunnan ja sen etunenässä olleen Rasputin heittiön koko kyynillisyyden ja irstauden, Romanovien perheen koko petomaisuuden — niiden pogromihurttien petomaisuuden, jotka valelivat Venäjän juutalaisten, työläisten ja vallankumouksellisten verellä ja jotka olivat „ensimmäisiä samanarvoisten” *tilanherrojen* joukossa, *jotka omistavat miljoonia* desjatiinoja maata ja ovat valmiit turvautumaan kaikkiin petomaisuuksiin, kaikkiin rikoksiin, köyhdyttämään ja kuristamaan kuinka suuren määrän kansalaisia tahansa säilyttääkseen tuon oman ja oman luokkansa „pyhän omaisuuden”.

Ilman vuosien 1905—1907 vallankumousta ja vuosien 1907—1914 vastavallankumousta ei olisi ollut mahdollista Venäjän kansan eikä muiden Venäjällä asuvien kansojen kaikkien luokkien niin tarkka „itseääräytyminen” eikä liioin se, että määräytyi näiden luokkien suhtautuminen toinen toiseensa ja tsaristiseen monarkiaan, mikä tuli ilmi vuoden 1917 helmi—maaliskuun vallankumouksen kahdeksan päivän aikana. Tämä kahdeksanpäiväinen vallankumous „näyteltiin”, jos voidaan näin vertauskuvallisesti sanoa, ikään kuin kymmenisen kenraaliharjoituksen ja esiharjoituksen jälkeen; „näyttelijät” tunsivat toisensa, omat osansa, paikkansa, koko tilanteen pitkin ja poikin, läpikotaisin, jokaiseen vähänkin huomattavaan poliittisten suuntien ja toimintamenetelmien vivahteeseen asti.

Mutta kun ensimmäinen, vuoden 1905 suuri vallankumous, jonka herrat Gutshkovit ja Miljukovit mielistelijöineen tuomitsivat „suurena mellakkana”, johti 12 vuoden kuluttua

vuoden 1917 „loistavaan”, „mainehikkaaseen” vallankumoukseen, jonka Gutshkovit ja Miljukovit ovat julistaneet „mainehikkaaksi”, sillä se on (*toistaiseksi*) antanut heille vallan,— niin tarvittiin vielä suuri, mahtava, kaikkivoipa „näytelmän ohjaaja”, joka toisaalta pystyi jouduttamaan valtavasti maailmanhistorian kulkua ja toisaalta synnyttämään ennenkuulumattoman voimakkaita yleismaailmallisia kriisejä — taloudellisia, poliittisia, kansallisia ja kansainvälisiä kriisejä. Maailmanhistorian tavattoman voimakkaan jouduttamisen lisäksi tarvittiin vielä erikoisen jyrkkiä historian käännteitä, jotta verellä ja lialla ryvetetyt Romanovien monarkian kärryt saattoivat eräässä tällaisessa käänteessä *kerralla* kaatua.

Tuona kaikkivoipana „näytelmän ohjaajana”, tuona mahtavana jouduttajana oli imperialistinen maailmansota.

Nyt on jo kiistatonta, että sota on yleismaailmallinen, sillä Yhdysvallat ja Kiina on tänään vedetty siihen jo puoleksi ja huomenna vedetään täydellisesti.

Nyt on jo kiistatonta, että sota on imperialistista *kummaltakin* puolelta. Vain kapitalistit ja heidän hännystelijänsä, sosialipatriootit ja sosialishovinistit — eli jos käytämme yleisten vaikeaselitteisten määritelmien asemesta Venäjällä tunnettuja poliittisia nimiä — vain Gutshkovit ja Lvovit, Miljukovit ja Shingarevit toisaalta ja vain Gvozdevit, Potresovit, Tshhenkelit, Kerenskit ja Tshheidzet toisaalta voivat kieltää tai hämätä tämän tosiasian. *Sekä* saksalainen *että* englantilais-ranskalainen porvaristo käy sotaa vieraiden maiden ryöstämiseksi, pienten kansojen kuristamiseksi, maailman finanssiherruudesta, siirtomaiden jakamisesta ja uudelleen jakamisesta, tuhoutuvan kapitalistisen järjestelmän pelastamiseksi petkuttamalla eri maiden työläisiä ja eristämällä heitä toisistaan.

Imperialistisen sodan täytyi objektiivisen välttämättömyyden pakosta jouduttaa tavattomasti ja kärjistää ennen kuulumattomasti proletariaatin luokkataistelua porvaristoa vastaan, sen täytyi muuttua toisilleen vihamielisten luokkien väliseksi kansalaisodaksi.

Tämän *muuttumisen pani alulle* vuoden 1917 helmi—maaliskuun vallankumous, jonka ensimmäinen vaihe näytti meille, ensinnäkin, tsarismiin saaneen yhteisen iskun, minkä antoivat kaksi voimaa: toisaalta kaikki Venäjän porvarit ja tilanherrat kaikkine tiedottomine häntyreineen ja kaikkine

tietoisine johtajineen englantilais-ranskalaisten lähettiläiden ja kapitalistien persoonassa ja toisaalta *työläisten edustajain Neuvosto*, joka on alkanut vetää puolelleen sotilaiden ja talonpoikain edustajia.

Nämä kolme poliittista leiriä, kolme poliittista perusvoimaa: 1) tsaristinen monarkia, maaorjanomistaja-tilanherrain johtaja, vanhan virkamieskunnan ja kenraaliston johtaja; 2) porvarillinen ja tilanherrojen lokakuulais-kadettilainen Venäjä, jonka perässä laahusti pikkuporvaristo (sen pääedustajat Kerenski ja Tshheidze); 3) työläisten edustajain Neuvosto, joka etsii itselleen liittolaisia koko proletariaatin ja koko köyhimmän väestöjoukon keskuudesta, — nämä kolme poliittista perusvoimaa tulivat mitä selvemmin näkyviin jo „ensimmäisen vaiheen” kahdeksan päivän aikana, ne näki jopa sellainenkin tarkkailija kuin näiden rivien kirjoittaja, joka on näin etäällä tapahtumista ja pakotettu rajoittumaan ulkomaalaisten lehtien niukkoihin sähkösanomatietoihin.

Mutta ennen kuin ryhdyn tarkemmin puhumaan siitä, minun on palattava kirjeeni siihen osaan, jossa käsitellään tärkeintä voimatekijää — imperialistista maailmansotaa.

Sota on kytkenyt sotivat valtakunnat, sotivat kapitalistien ryhmät, kapitalistisen järjestelmän „isännät”, kapitalistisen orjuusjärjestelmän orjanomistajat *rautakahleilla* toisiinsa. *Yksi verinen vyyhti* — sellaista on nykyisen historiallisen ajankohdan yhteiskunnallis-poliittinen elämä.

Sosialistit, jotka siirtyivät sodan alussa porvariston puolelle, kaikki nuo Davidit ja Scheidemannit Saksassa, Plehanovit, Potresovit, Gvozdevit ja kumpp. Venäjällä, kirkuivat kauan ja täyttä kurkkua vallankumouksellisten „haaveita” vastaan, Baselin manifestin „haaveita” vastaan, imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen „houreilveilyä” vastaan. He ylistelivät kaikin tavoin muka kapitalismilla ilmennyttä voimaa, elinvoimaisuutta, mukautumiskykyä, — *he*, jotka auttoivat kapitalisteja „mukauttamaan”, kesyttämään ja petkuttamaan eri maiden työväenluokkia ja eristämään niitä toisistaan.

Mutta „se parhaiten nauraa, joka viimeksi nauraa”. Porvariston ei onnistunut lykätä pitkäksi aikaa sodan synnyttämää vallankumouksellista kriisiä. Se kasvaa hillittömällä voimalla kaikissa maissa alkaen Saksasta, jossa erään siellä hiljattain käyneen havainnoitsijan sanojen mukaan on

„nerokkaasti järjestetty nälänhätä”, ja päättyen Englantiin ja Ranskaan, joissa *myös* uhkaa *nälänhätä* ja joissa järjesty on paljon vähemmän „nerokasta”.

On luonnollista, että tsaarin Venäjällä, jossa sekasorto oli kaikkein hirveintä ja proletariaatti on vallankumouksellisinta (ei sen erikoisten ominaisuuksien, vaan „vuoden 1905” elävien perinteiden ansiosta), puhkesi vallankumouksellinen kriisi *ennemmin kuin muualla*. Tätä kriisiä jouduttivat ne monet mitä raskaimmat tappiot, joita Venäjä ja sen liittolaiset olivat kärsineet. Tappiot olivat järkyttäneet koko vanhaa hallituskoneistoa ja koko vanhaa järjestelmää, nostaneet *kaikkien* väestöluokkien suuttumuksen sitä vastaan, saattaneet armeijan suuttumuksen valtaan, tuhonneet tavattomassa määrin sen vanhaa, piintyneestä aatelistosta ja erittäin rappeutuneista virkamiehistä muodostunutta päällystää ja nostaneet sen tilalle nuorta, verestä, pääasiallisesti porvarillista, raznotshinetslaista, pikkuporvarillista päällystää. Porvariston edessä suoranaisesti nöyristelevät taikka yksinkertaisesti selkärangattomat ihmiset, jotka ovat kirkuneet ja ulvoneet „tappion toivomista” vastaan, ovat nyt joutuneet sen tosiasian eteen, että kaikkein takapajuisimman ja barbaarimaisimman tsaristisen monarkian kärsimän tappion ja vallankumouksellisen palon *alkamisen* välillä on olemassa historiallinen yhteys.

Mutta kun sodan alussa kärsityt tappiot olivat kielteinen tekijä, joka joudutti purkausta, niin englantilais-ranskalaisen finanssipääoman, englantilais-ranskalaisen imperialismin *yhteys* Venäjän lokakuulais-kadettilaiseen pääomaan oli tekijä, joka joudutti tätä kriisiä *järjestämällä* suoranaisesti *salaliiton* Nikolai Romanovia vastaan.

Ymmärrettävistä syistä englantilais-ranskalainen lehdistö vaikenee asian tästä erittäin tärkeästä puolesta, mutta saksalainen lehdistö korostaa sitä vahingoniloisena. Meidän marxilaisten on katsottava suoraan totuutta silmiin hämmentymättä valheesta, imperialistien toisen sotivan ryhmän diplomaattien ja ministerien virallisesta, imelän diplomaattisesta valheesta, enempiä kuin heidän toiseenkaan sotivaan ryhmään kuuluvien finanssi- ja sotakilpailijoittensa silmänskuista ja hihityksistä. Helmi—maaliskuun vallankumouksen koko tapahtumain kulku osoittaa selvästi, että Englannin ja Ranskan lähetystöt asiamiehineen ja „yhteyksineen”,

lähetystöt, jotka ovat jo kauan ponnistelleet mitä hurjimmin ehkäistäkseen Nikolai II tekemästä „erillis”-sopimuksia ja erillisrauhaa (ja toivokaamme viimeksi mainittua ja pyrkikäämme siihen) Vilhelm II kanssa, järjestivät yhdessä loka-kuulaisten ja kadettien kanssa, yhdessä armeijan sekä erikoisesti Pietarin varusväen kenraaliston ja upseeriston erään osan kanssa välittömästi salaliiton Nikolai Romanovin *syRJäyttämiseksi*.

Älkäämme rakennelko harhakuvitelmia. Älkäämme langetko samaan virheeseen kuin ne, jotka nyt — eräiden „orgkomitealaisten” tai „menshevikkien” tapaan, niiden tapaan, jotka horjuvat gvozdevilaisuuden — potresovilaisuuden sekä internationalismin välillä ja luisuvat liian usein pikkuporvarilliseen pasifismiin, — ovat valmiit ylistämään „sovintoa” työväenpuolueen ja kadettien välillä, ylistämään sellaista, että edellisen tulee „tukea” jälkimmäisiä j.n.e. Vanhaa ulkoaopittua (eikä lainkaan marxilaista) oppiaan noudattaen nämä ihmiset verhoavat englantilais-ranskalaisten imperialistien ja Gutshkovien ja Miljukovien salaliittoa, jonka tarkoituksena on syrjäyttää „päättelupukari” Nikolai Romanov pois paikaltaan ja panna hänen tilalleen tarmokkaampia, reippaampia ja pystyvämpiä *tappelupukareita*.

Kun vallankumous voitti näin nopeasti ja — ulkonaisesti, pintapuoliselta ensi silmäykseltä — perin radikaalisesti, niin se tapahtui vain siksi, että tavattoman omalaatuisen historiallisen tilanteen vuoksi *valoutuivat* yhteen ja erittäin „sopuisasti” *aivan erilaiset virtaukset, aivan erilaatuiset* luokkaedut, *aivan vastakkaiset* poliittiset ja yhteiskunnalliset pyrkimykset. Nimittäin: englantilais-ranskalaisten imperialistien salaliitto, imperialistien, jotka työnsivät Miljukovia, Gutshkovia ja kumpp. kaappaamaan vallan, *jotta olisi voitu jatkaa imperialistista sota*a, käydä sitä vieläkin kiihkeämmin ja sitkeämmin, *tapattaa vielä miljoonia* Venäjän työläisiä ja talonpoikia sitä varten, että Konstantinopolin saisivat... Gutshkovit, Syyrian... ranskalaiset kapitalistit, Mesopotamian... englantilaiset kapitalistit j.n.e. Tämä toisaalta. Mutta toisaalta oli käynnissä syvä ja vallankumouksellista laatua oleva proletaarinen ja joukkoluontoinen (kaupunkien ja kylien koko köyhimmän väestön käsittänyt) kansanliike *leivän, rauhan ja todellisen vapauden puolesta*.

Olisi suorastaan tyhmää puhua siitä, että Venäjän valankumouksellisen proletariaatin pitäisi „tukea” kadettien ja lokakuulaisten imperialismia, englantilaisten rahoilla „kokoonharsittua” imperialismia, joka on yhtä inhottavaa kuin tsaristinenkin imperialismi. Vallankumoukselliset työläiset ovat hävittäneet tsaristista monarkiaa, saaneet jo huomattavassa määrin hävitetyksi sitä ja hävittävät inhottavan tsaristisen *monarkian* perustuksiaan myöten, eivätkä he joudu ihastuksen tai hämmingin valtaan siitä, että tiettyinä lyhytaikaisina ja poikkeuksellisesta suhdanteesta johtuvina historiallisina ajankohtina *heidän avukseen* tulee Buchananin, Gutshkovin, Miljukovin ja kumpp. taistelu, jota nämä käyvät yhden monarkin *vaihtamiseksi toiseen monarkkiin* ja mieluummin myös Romanoviin!

Näin ja vain näin oli asian laita. Näin ja vain näin voi asioita katsella poliitikko, joka ei pelkää totuutta, punnitsee terveälyisesti yhteiskunnallisten voimien suhteen vallankumouksessa, arvioi jokaisen „nykyhetken” ei vain sen nykyisen, tämänpäiväisen omalaatuisuuden kannalta, vaan myös syvällisempien liikuttimien kannalta, niiden syvempien suhteiden kannalta, jotka ovat olemassa proletariaatin ja porvariston etujen välillä niin Venäjällä kuin koko maailmassakin.

Pietarin työläiset samoin kuin koko Venäjänkin työläiset ovat taistelleet uhrautuvasti tsaristista monarkiaa vastaan vapauden puolesta, maan antamisesta talonpojille, *rauhan puolesta*, imperialistista teurastusta vastaan. Tämän teurastuksen jatkamiseksi ja voimistamiseksi englantilaisranskalainen imperialistinen pääoma punoi palatsijuonia, järjesti salaliiton kaartinupseerien kanssa, ylltytti Gutshkoveja ja Miljukoveja ja herätti heissä toiveita, järjesti *salaa aivan valmiin uuden hallituksen*, joka *kaappasikin vallan* heti sen jälkeen, kun proletariaatin taistelu oli antanut tsarismille ensimmäiset iskunsa.

Tämä uusi hallitus, jossa lokakuulaisten ja „rauhallisten uudistajien”, noiden Hirttäjä-Stolypinin eilisten apureiden, Lvovin ja Gutshkovin hallussa ovat *todella tärkeät* virka-
paikat, johtopaikat, ratkaisevat paikat, armeijan ja virkamieskunnan johto,— tämä hallitus, jossa Miljukov ja muut kadetit istuvat pikemminkin koristuksena, kylttinä, imelien professorinpuheiden pitämistä varten ja „trudovikki” Kerenski näyttölee suunsoittajan osaa työläisten ja

talonpoikien pettämiseksi,—tämä hallitus ei ole mikään satunnainen kopla.

He ovat Venäjällä valtiovallan johtoon nousseen uuden luokan edustajia, he edustavat kapitalististen tilanherrojen ja porvariston luokkaa, joka on jo kauan *hallinnut* maamme taloudellisesti ja joka niin vuosien 1905—1907 vallankumouksen aikana kuin vuosien 1907—1914 vastavallankumouksenkin aikana ja vihdoin — ja erikoisen nopeasti — vuosien 1914—1917 sodan aikana on järjestynyt poliittisesti tavattoman nopeasti ja kahminut käsiinsä sekä paikallisen itsehallinnon että kansanvalistustoimen, sekä erilaiset edustajakokoukset että Duuman ja sotateollisuuskomiteat j.n.e. Tämä uusi luokka *oli pääsemässä* valtaan jo „melkein täydellisesti” vuoteen 1917 tultaessa; siksi tsarisille annetut ensimmäiset iskut olivatkin riittäviä, jotta se luhistui ja vapautti paikan porvaristolle. Imperialistinen sota, joka on vaatinut uskomattomia voimainponnistuksia, on siinä määrin jouduttanut takapajuisen Venäjän kehitystä, että me *olemme* „kerralla” (todellisuudessa *aivan kuin kerralla*) *saavuttaneet* Italian, Englannin ja melkein Ranskan, olemme saaneet „kokoomus”-hallituksen, „kansallisen” (s.o. imperialistisen teurastuksen käymiseen ja kansan petkuttamiseen sopeutuvan) „parlamentaarisen” hallituksen.

Tämän hallituksen rinnalle, joka *nykyisen* sodan kannalta on asiallisesti vain pelkkä „Englanti ja Ranska” miljardi-„firman” käskyläinen, on syntynyt tärkein, epävirallinen, vielä kehittymätön, verrattain heikko *työväenhallitus*, joka edustaa proletariaatin sekä koko kaupunki- ja maaseutuväestön köyhimmän osan etuja. Se on Pietarin *työläisten edustajain Neuvosto*, joka etsii yhteyksiä sotilaisiin ja talonpoikiin ja myöskin maataloustyöläisiin ja erikoisesti tietysti ja ensi kädessä juuri heihin, enemmänkin heihin kuin talonpoikiin.

Sellainen on *todellinen* poliittinen tilanne, joka meidän on ennen kaikkea pyrittävä määrittelemään objektiivisesti mahdollisimman tarkasti, jotta voisimme perustaa marxilaisen taktiikan sille ainoalle vankalle perustalle, jolle sen tulee pohjautua,— *tosiasioiden* perustalle.

Tsaristinen monarkia on murskattu, mutta siitä ei ole vielä tehty loppua.

Lokakuulais-kadettilainen, porvarillinen hallitus, joka haluaa käydä imperialistista sotaa „loppuun asti”, on todellisuudessa „Englanti ja Ranska” finanssifirman käskyläinen, jonka on pakko luovata kansalle mahdollisimman paljon vapauksia ja antipaloja, mitkä sopivat yhteen sen kanssa, että tämä hallitus säilyttää valtansa kansaan nähden ja mahdollisuuden jatkaa imperialistista teurastusta.

Työläisten edustajain Neuvosto on työväenjärjestö, työvänehallituksen itu, se edustaa väestön kaikkien köyhimpien joukkojen, s.o. rauhaa, leipää ja vapautta vaativan väestön $\frac{9}{10}$:n etuja.

Näiden kolmen voiman välinen taistelu määrää nyt muodostuneen tilanteen, joka on siirtymistä vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta sen toiseen vaiheeseen.

Ristiriita ensimmäisen ja toisen voiman välillä ei ole syvä, se on tilapäinen, sen ovat aiheuttaneet vain ajankohdan olosuhteet, jyrkkä käänne imperialistisen sodan tapahtumissa. Koko uusi hallitus on muodostunut monarkisteista, sillä puheisiin rajoittuva Kerenskin tasavaltalaisuus ei kerta kaikkiaan ole vakavaa, poliitikon arvolle sopivaa, vaan se on objektiivisesti pelkkää politikoimista. Uusi hallitus ei ehtinyt vielä nujertaa loppuun tsaristista monarkiaa, kun se jo alkoi tehdä kauppoja tilanherra-Romanovien hallitsijasuvun kanssa. Lokakuulais-kadettilaistyyppinen porvaristo tarvitsee monarkiaa byrokratian ja armeijan päänä pääoman etuoikeuksien suojelemiseksi työtätekeviä vastaan.

Se, joka sanoo, että työläisten pitää tukea uutta hallitusta tsarismin taantumusta vastaan käytävän taistelun hyväksi (ja näin sanovat nähtävästi Potresovit, Gvozdevit, Tshhenkelit ja kaikesta vältteleväisyydestään huolimatta Tshheidzekin), on työläisten kavaltaja, proletariaatin asian kavaltaja, rauhan ja vapauden asian kavaltaja. Sillä todellisuudessa imperialistinen pääoma, imperialistinen sotapolitiikka, ryöstöpolitiikka on jo sitonut juuri tämän uuden hallituksen kädet ja jalat, ja tämä hallitus on jo alkanut tehdä kauppoja (kansan mieltä kysymättä!) hallitsijasuvun kanssa, se tekee jo työtä tsaristisen monarkian palauttamiseksi, se kutsuu jo uudeksi tsaariehdokkaaksi Mikael Romanovia, se pitää jo huolta hänen valtaistuimensa lujittamisesta, legitimisen (lainmukaisen, vanhaan lakiin nojautuvan) monarkian vaihtamisesta bonapartelaiseen

kansanäänestykseen perustuvaan (väärennettyyn kansanäänestykseen nojautuvaan) monarkiaan.

Ei, jotta voitaisiin käydä tosi taistelua tsaristista monarkiaa vastaan ja todella eikä vain sanoissa, ei vain kaunopuhujien Miljukovin ja Kerenskin lupauksissa turvata vapaus, tuon uuden hallituksen on „tuettava” työläisiä *eikä* työläisten tuota hallitusta! Sillä tsarismin täydellisen murskaamisen ja vapauden ainoa *tae* on *proletariaatin aseistaminen*, työläisten edustajain Neuvoston osuuden, merkityksen ja voiman lujittaminen, laajentaminen ja kehittäminen.

Kaikki muu on tyhjää puhetta ja valhetta, liberaalien ja radikaalien leirin politikoitsijoiden itsepetosta, veijari-*maista* petkutusta.

Auttakaa työläisten aseistamista tai olkaa edes häiritsemättä sitä — ja vapaus tulee Venäjällä olemaan voittamaton, monarkia palauttamaton ja tasavalta turvattu.

Muussa tapauksessa Gutshkovit ja Miljukovit palauttavat monarkian eivätkä myönnä *mitään*, eivät kerrassaan mitään lupaamistaan „vapauksista”. Kaikki porvarilliset politikoitsijat ovat *kaikissa* porvarillisissa vallankumouksissa „syötäneet” kansalle lupauksia ja petkuttaneet niillä työläisiä.

Meidän vallankumouksemme on porvarillinen, *siksi* työläisten on tuettava porvaristoa,— sanovat Potresovit, Gvozdevit, Tshheidzet, niin kuin Plehanov sanoi eilen.

Meidän vallankumouksemme on porvarillinen,— sanomme me marxilaiset,— *siksi* työläisten on avattava kansan silmät näkemään porvarillisten politikoitsijoiden petos ja opetettava sitä olemaan uskomatta sanoihin, luottamaan vain *omiin* voimiinsa, *omaa* järjestäytymiseensä, *omaa* yhteenliittymiseensä, omaan *aseistautumiseensa*.

Lokakuulaisten ja kadettien hallitus, Gutshkovien ja Miljukovien hallitus, *ei pysty* — vaikkapa se rehellisesti haluaisikin sitä (vain pikkulapset voivat ajatella Gutshkovin ja Lvovin olevan vilpittömiä) — *ei pysty* antamaan kansalle *ei rauhaa, ei leipää eikä vapautta*.

Rauhaa se ei pysty antamaan siksi, että se on sodan hallitus, imperialistisen teurastuksen jatkamisen hallitus, *ryöstöhallitus*, joka mielii rosvota Armenian, Galitsian ja Turkin, anastaa Konstantinopolin, vallata uudelleen Puolan, Kuurinmaan, Liivinmaan j.n.e. Englantilais-ranskalainen imperialistinen pääoma on sitonut tämän hallituksen kädet ja jalat. Venäläinen pääoma on *sadoista miljardeista*

ruplista määrällävän „Englanti ja Ranska” nimisen „toiminnimen” haaraosasto.

Leipää se ei pysty antamaan siksi, että se on porvarillinen hallitus. *Parhaassa* tapauksessa se antaa kansalle „nerokkaasti järjestetyn nälänhädän”, kuten Saksa on antanut. Mutta kansa ei halua sietää nälkää. Kansaa saa tietää ja nähtävästi saa pian tietää, että leipää on ja sitä voidaan saada, mutta ei muuten kuin ryhtymällä *pääoman ja maanomistuksen pyhydestä piittaamattomiin* toimenpiteisiin.

Vapautta se ei pysty antamaan siksi, että tämä hallitus on tilanherrain ja kapitalistien hallitus, joka *pelkää* kansaa ja on jo ryhtynyt hieromaan kauppoja Romanovien hallitsijasuvun kanssa.

Siitä, millaisia ovat taktilliset tehtävämme tähän hallitukseen suhtautumisessa lähiaikoina, puhumme toisessa artikkelissa. Siinä osoitamme, mikä on nykyhetken erikoisuus, vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta sen toiseen vaiheeseen *siirtymisen* erikoisuus, minkä takia tunnuksena, „päivän tehtävänä” tällä hetkellä täytyy olla: *työläiset, te olette näyttäneet proletaarisen sankaruuden, kansan sankaruuden ihmeitä kansalaissodassa tsarismia vastaan, teidän on näytettävä proletaarisen ja yleiskansallisen järjestäytymisen ihmeitä valmisteillaksenne voittoanne vallankumouksen toisessa vaiheessa.*

Rajoittuessamme *nyt* siihen, että analysoimme luokkataistelua ja luokkavoimien suhdetta vallankumouksen tässä vaiheessa, meidän on vielä asetettava kysymys: keitä ovat proletariaatin *liittolaiset nykyisessä* vallankumouksessa?

Sillä on *kaksi* liittolaista: ensiksikin laajat, monia kymmeniä miljoonia käsittävät, väestön valtavan enemmistön muodostavat Venäjän puoliproletaariset ja osaksi pientalonpoikaiset väestöjoukot. Nämä joukot *tarvitsevat välttämättömästi* rauhaa, leipää, vapautta ja maata. Nämä joukot tulevat kiertämättä olemaan porvariston ja erikoisesti pikkuporvariston tietyn vaikutuksen alaisia, pikkuporvariston, jota ne ovat kaikkein lähimpänä elämänehtojensa puolesta, häilyen porvariston ja proletariaatin välillä. Sodan ankarat opetukset, jotka tulevat olemaan *sitä* ankarampia, mitä tarmokkaammin Gutshkov, Lvov, Miljukov ja kumpp. tulevat käymään sotaa, työntävät *kiertämättömästi* näitä joukkoja proletariaatin puolelle pakottaen ne kulkemaan proletariaatin mukana. Käyttäen hyväksemme

uuden järjestelmän suomaa suhteellista vapautta ja työläisten edustajain Neuvostoja meidän on pyrittävä nyt *valistamaan* ja *järjestämään* ennen kaikkea ja parhaiten näitä joukkoja. Talonpoikain edustajain Neuvostot, maataloustyöläisten edustajain Neuvostot — tämä on tärkeimpiä tehtäviä. Meidän pyrkimyksenämme ei tällöin tule olemaan vain se, että maataloustyöläiset muodostavat omat erikoiset Neuvostonsa, vaan myös se, että varattomat ja köyhät talonpojat järjestyvät *erikseen* varakkaista talonpojista. Nykyisin niin ehdottoman välttämättömäksi käyneen järjestäytymisen erikoisista tehtävistä ja erikoisista muodoista puhumme seuraavassa kirjeessä.

Toiseksi, Venäjän proletariaatin liittolaisena on kaikkien sotivien ja yleensä kaikkien maiden proletariaatti. Se on nykyään aika lailla sodan painama, ja sosialishovinistit, jotka Euroopassa samoin kuin Plehanov, Gvozdev ja Potresov Venäjällä ovat siirtyneet porvariston puolelle, puhuvat liian usein proletariaatin nimessä. Mutta imperialistisen sodan jokaisen kuukauden kuluessa proletariaatti on yhä enemmän vapautunut heidän vaikutuksestaan, ja Venäjän vallankumous jouduttaa *kiertämättömästi* tätä prosessia suunnattomasti.

Näiden kahden liittolaisen kanssa proletariaatti voi lähteä ja lähtee nykyisen siirtymiskauden *erikoisuuksia hyväksyen käyttäen* taistelemaan tavoitteenaan ensin demokraattisen tasavallan pystyttäminen gutshkovilais-miljukovilaisen puolimonarkian tilalle ja talonpoikain täydellinen voitto tilanherroista ja sitten *sosialismi*, joka on ainoa, mikä antaa sodan näännyttämille kansoille *rauhan, leipää ja vapauden*.

N. Lenin

Kirjoitettu maaliskuun 7 (20) pnä 1917

Julkaistu maaliskuun 21 ja 22 pnä 1917

„Pravda” lehden 14. ja 15. numerossa

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstiin verrattun
konekirjoitusjäljennöksen mukaan

KIRJEITÄ KAUKAA

2. KIRJE

UUSI HALLITUS JA PROLETARIAATTI

Tärkein asiakirja, joka minulla on tähän päivään (maaliskuun 8/21) mennessä käytettävissäni, on Englannin kaikkein vanhoillisimman ja porvarillisimman „Times” lehden¹⁰⁷ numero maaliskuun 16 päivältä, joka sisältää tiedonantoja vallankumouksesta Venäjällä. On selvää, että on vaikea löytää toista lähdettä, joka suhtautuisi vieläkin myönteisemmin — lievästi sanoen — Gutshkovin ja Miljukovin hallitukseen.

Mainitun sanomalehden kirjeenvaihtaja tiedottaa Pietarista keskiyökköna maaliskuun 1 (14) pnä, jolloin oli olemassa vasta *ensimmäinen* väliaikainen hallitus, s.o. 13-henkinen Duman Toimeenpaneva komitea, jonka johdossa oli Rodzjanko ja jäsenten joukossa, lehden sanonnan mukaan, kaksi „sosialistia” — Kerenski ja Tshheidze, seuraavaa:

„22-henkinen Valtakunnan neuvoston valituista jäsenistä muodostunut ryhmä, Gutshkov, Stahovitsh, Trubetskoi, professori Vasiljev, Grimm, Vernadski y.m., lähetti eilen tsaarille sähkösanoman”, rukoillen häntä „hallitsijasuvun” y.m. y.m. pelastamiseksi kutsumaan koolle Duman ja nimitämään hallituksen päämieheksi henkilön, joka nauttii „kansakunnan luottamusta”. „Minkä ratkaisun tekee keisari, jonka pitäisi tänään saapua, sitä ei tällä hetkellä vielä tiedetä”, kirjoittaa kirjeenvaihtaja, „mutta eräs seikka on aivan varma. Jos hänen majesteettinsa ei viipymättä tyydytä lojaalien alamaistensa kaikkein maltillisimpien ainesten pyyntöä, niin vaikutusvalta, joka Valtakunnanduman Väliaikaisella komitealla nykyään on, siirtyy kokonaisuudessaan sosialisteille, jotka tahtovat tasavallan pystyttämistä, mutta eivät kykene muodostamaan mitään vähänkään

kunnollista hallitusta ja jotka veisivät maan kiertämättä sisäiseen sekasortoon ja ulkopoliittiseen vararikoon”...

Miten valtioviisaasti ja selvästi sanottu, eikö totta? Kuinka hyvin Gutshkovien ja Miljukovien englantilainen henkiystävä (ellei johtaja) käsittääkään luokkavoimien ja -etujen suhteet! „Lojaalien alamaisten kaikkein maltillisimmat ainekset”, s.o. monarkistiset tilanherrat ja kapitalistit, haluavat saada vallan käsiinsä ymmärtäen oikein hyvin, että muussa tapauksessa „vaikutusvalta” siirtyy „sosialisteille”. Mutta miksi juuri „sosialisteille” eikä kenellekään muulle? Siksi, että englantilainen gutshkovilainen näkee mainiosti, että poliittisella näyttämöllä *ei ole eikä voikaan* olla mitään muuta yhteiskunnallista voimaa. Val-lankumouksen suoritti proletariaatti, se osoitti sankaruutta, se vuodatti vertaan, se veti mukaansa mitä laajimmat työtätekevät ja köyhimmät väestöjoukot, se vaatii leipää, rauhaa ja vapautta, se vaatii tasavaltaa, se kannattaa sosialismia. Mutta Gutshkovien ja Miljukovien johtama pieni ryhmä tilanherroja ja kapitalisteja haluaa pettää valtavan enemmistön tahdon tai pyrkimyksen, tehdä *kaupat luhistuvan monarkian kanssa*, tukea sitä, pelastaa sen: teidän majesteettinne, nimittäkää Lvov ja Gutshkov, niin me olemme monarkian puolella kansaa vastaan. Juuri sellainen on uuden hallituksen politiikan koko tarkoitus ja sisältö!

Entä miten puolustellaan kansan pettämistä, sen puijaamista, väestön valtavan enemmistön tahdon loukkaamista?

Sitä varten on parjattava kansaa — tämä on porvariston vanha, mutta aina yhtä uusi menetelmä. Ja englantilainen gutshkovilainen parjaa, haukkuu, sylkee ja sättii: „sisäinen sekasorto ja ulkopoliittinen vararikko”, ei mitään „kunnollista hallitusta”!!

Se ei ole totta, arvoisa gutshkovilainen! Työläiset tahtovat tasavaltaa, ja tasavalta on paljon „kunnollisempi” hallitus kuin monarkia. Mikä takaa kansalle sen, ettei toinen Romanov hanki itselleen toista Rasputinia? Vararikoon johtaa nimenomaan sodan jatkaminen, s.o. nimenomaan uusi hallitus. Proletaarinen tasavalta, jota tukevat maaseudun työläiset sekä talonpoikain ja kaupunkilaisten köyhin osa, on ainoa, joka voi turvata rauhan, antaa leipää, pysyttää järjestyksen ja vapauden.

Sekasorrosta kirkumisella vain verhotaan kapitalistien voitonhimoisia pyyteitä, kapitalistien, jotka haluavat hyö-

~~Дру
Трудов~~

Письма из далека.

п. 2 1

Письмо 2.

Новое правительство и пролетариат.

Главный документ, который я располагаю по сегодняшнее число (8/21 март), это — номер английской консервативнейшей и буржуазнейшей газеты "Times" (Таймс) от 16/3 со сводкой сообщений о революции в России. Это, то порочника, бытье благоприяно — выражает себя — настроенная к правительству Гучкова и Митрокова, кайти пенелко.

Корреспондент этой газеты сообщает из Петербурга от среды 1(14)марта, когда существовало еще только первое временное правительство т.е. Думский Исполнительный Комитет из 13 человек, с Родзянкой во главе и с Думид, по выражению газеты, социалистами Керенским и Какузе в числе членов, — следующие:

"Группа из 22 выборных членов Гос. Совета, Гучков, Старович, Трубочкин, проф. Васильев, Зомин, Вернадский и др., отправивла вчера телеграмму царю", уведомляя его для сведения "дальней" и пр. и пр. советом Думу и назначить главу правительства, поименовав "добреем нации". Каково будет решение Императора, который сегодня думает прибавить, еще неизвестно в данный момент, — пишет корреспондент — но одна вещь совершенно несомнительна. Если его Величество не удовлетворит немедленно требования самих внутренних элементов

V. I. Leninin
„Kirjettä kaukaa. 2. kirje. Uusi hallitus
ja proletariaatti” käsikirjoituksen ensi sivu.—
Maaliskuun 22 (9) pnä 1917

tyä sodasta ja sotalainoista ja palauttaa monarkian *vastoin* kansan tahtoa.

....„Eilen”, jatkaa kirjeenvaihtaja, „sosialidemokraattinen puolue antoi sisällöltään mitä kapinallisimman julistuksen, ja tätä julistusta levitettiin kaikkialla kaupungilla. He” (s.o. sosialidemokraattinen puolue) „ovat ilmettyjä doktrinäärejä, mutta he saattavat tehdä äärettömän paljon pahaa tällaisena aikana kuin on nykyinen. Hra Kerenskin ja hra Tshheidzen, jotka käsittävät, että ilman upseerien ja kansan maltillisempien ainesten tukea he eivät voi toivoa välttävänsä sekasortoa, on pakko kuunnella vähemmänviisaita tovereitaan, ja heitä sysätään huomaamatta asettumaan sellaiselle kannalle, joka vaikeuttaa Väliaikaisen komitean tehtävää”...

Oi, te suuri englantilainen gutshkovilaisdiplomaatti! Kuinka „epäviisaasti” te lörpötelittekään julki totuuden!

„Sosialidemokraattinen puolue” ja „vähemmänviisaat toverit”, joita „Kerenskin ja Tshheidzen on pakko kuunnella”, — se on ilmeisesti meidän, vuoden 1912 tammikuun konferenssissa uudelleen muodostetun puolueemme Keskuskomitea tai Pietarin komitea, ne samat „bolshevikit”, joita porvarit haukkuvat aina „doktrinääreiksi” siitä syystä, että he ovat uskollisia „doktriinille”, s.o. *sosialismin* perusteille, periaatteille, opille ja päämäärille. Englantilainen gutshkovilainen haukkuu puolueemme julistusta ja menettelyä kapinalliseksi ja doktrinääriseksi aivan ilmeisesti siitä syystä, että siinä kehotetaan taistelemaan tasavallan puolesta, rauhan puolesta, tsaristisen monarkian täydellisen murskaamisen puolesta, leivän puolesta kansalle.

Leipää kansalle ja rauha — se on kapinaa, mutta ministerinpaikkoja Gutshkoville ja Miljukoville — se on „järjestystä”. Vanhaa tuttua puhetta!

Minkälaista sitten on Kerenskin ja Tshheidzen taktiikka englantilaisen gutshkovilaisen luonnehtimana?

Häilyväistä: toisaalta gutshkovilainen kehuu heitä, he nähkääs „käsittävät” (kilttejä poikia! vallan viisaita!), että ilman upseerien ja maltillisempien ainesten „tukea” ei voida välttää sekasortoa (ja me kun olemme tähän saakka luulleet ja luulemme edelleenkin doktriinimme mukaan, sosialismin oppimme mukaan, että juuri kapitalistit tuovat ihmisyyshyönteiskuntaan sekasortoa ja sotia, että vain *kaiken* valtiovallan siirtyminen proletariaatille ja köyhimmälle kansalle voi

pelastaa meidät sodilta, sekasorrolta, nälältä!). — — — Toisaalta heidän on nähkääs „pakko kuunnella” „vähemmänviisaita tovereitaan”, s.o. bolshevikkeja, Venäjän sosialidemokraattista työväenpuoluetta, jonka Keskuskomitea on uudelleen järjestänyt ja yhdistänyt.

Mutta mikä voima „pakottaa” Kerenskin ja Tshheidzen „kuuntelemaan” bolshevistista puoluetta, johon he *eivät* ole *koskaan* kuuluneet, jota he itse tai heidän edustajansa kirjallisuuden alalla („socialistivallankumoukselliset”, „kansansosialistit”¹⁰⁸, „orgkomitealaiset menshevikit” y.m.) ovat aina herjanneet, jonka he ovat tuominneet ja julistaneet mitättömäksi maanalaiseksi kerhoksi, doktrinäärien lahkoksi j.n.e.? Missä ja milloin on ennen nähty sellaista, että vallankumouksellisena aikana, jolloin toimivat etupäässä suuret *joukot*, selväjärkisinä pysyneet poliitikot olisivat „kuunnelleet” „doktrinäärejä”??

Englantilainen gutshkovilaispöloisemme on sotkeutunut kokonaan, puhunut itsensä pussiin, hän ei ole osannut valehdella täydellisesti eikä liioin sanoa koko totuutta, hän on vain paljastanut itsensä.

Kerenskin ja Tshheidzen on pakottanut kuuntelemaan Keskuskomitean johtamaa sosialidemokraattista puoluetta se vaikutus, mikä tällä puolueella on proletariaattiin, joukkoihin. Meidän puolueemme on ollut joukkojen mukana, vallankumouksellisen proletariaatin mukana siitä huolimatta, *vaikka* meidän kansanedustajamme vangittiin ja karkotettiin Siperiaan jo vuonna 1914, huolimatta siitä hurjasta ajajahdistista ja niistä vangitsemisista, joilla Pietarin komiteaa vainottiin sen maanalaisen työn vuoksi, jota se teki sodan aikana sotaa *vastaan* ja tsarismia vastaan.

„Tosiasiat ovat itsepintaisia”, sanoo englantilainen sananlasku. Sallikaa palauttaa se teidän mieleenne, te mitä kunnianarvoisin englantilainen gutshkovilainen! „*Itse*” englantilaisenkin gutshkovilaisen on ollut *pakko* tunnustaa se tosiasia, että meidän puolueemme johti Pietarin työläisiä tai ainakin antoi rajatonta apuaan heille vallankumouksen suurina päivinä. Ja hänen oli samoin myönnettävä se tosiasia, että Kerenski ja Tshheidze horjuivat porvariston ja proletariaatin *välillä*. Gvozdevilaiset, „puolustuskannan ajajat”, s.o. sosialishovinistit, s.o. imperialistisen ryöstösodan puoltajat, kulkevat nyt täydellisesti porvariston mukana, ja Kerenski, joka on mennyt ministeristöön, s.o.

toiseen Väliaikaiseen hallitukseen, on myöskin siirtynyt kokonaan porvariston kannalle; Tshheidze ei ole siirtynyt, vaan *horjuu* edelleenkin toisaalta porvariston Väliaikaisen hallituksen, Gutshkovien ja Miljukovien, sekä toisaalta proletariaatin ja köyhimpien kansanjoukkojen „väliaikaisen hallituksen”, työläisten edustajain Neuvoston ja Keskuskomitean yhteenliittämän Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen välillä.

Vallankumous on siis vahvistanut oikeaksi sen, mitä me erikoisesti korostimme kehottaessamme työläisiä tekemään itselleen täysin selväksi sen luokkaeron, mikä on peruspuolueiden ja päävirtausten välillä työväenliikkeessä ja pikkuporvariston keskuudessa,— sen, mitä me kirjoitimme esim. Genevessä ilmestyneessä „Sotsial-Demokratissa”, № 47, lähes puolitoista vuotta sitten, lokakuun 13 p:nä 1915:

„Pidämme edelleenkin sallittavana sosialidemokraattien osallistumista väliaikaiseen vallankumouhallitukseen yhdessä demokraattisen pikkuporvariston kanssa, mutta *ei* yhdessä shovinistivallankumouksellisten kanssa. Shovinistivallankumouksellisia pidämme niitä, jotka tahtovat voittaa tsarismin, jotta sitten voitaisiin voittaa Saksa,— ryövätä muita maita,— lujittaa isovenäläisten herruutta Venäjän toisiin kansoihin j.n.e. Vallankumouksellisen shovinismin perustana on pikkuporvariston luokka-asema. Pikkuporvaristo horjuu aina porvariston ja proletariaatin välillä. Nyt se horjuu shovinismin (joka estää sitä olemasta johdonmukaisen vallankumouksellinen edes demokraattisen vallankumouksen mielessä) ja proletaarisen internationalismin välillä. Tämän Venäjän pikkuporvariston poliittisina edustajina ovat tällä hetkellä trudovikit¹⁰⁹, sosialistivallankumoukselliset, „Nasha Zarja” (nykyinen „Nashe Delo”)¹¹⁰, Tshheidzen ryhmä, Organisaatiokomitea, hra Plehanov ynnä muut sen kaltaiset. Jos Venäjällä voittaisivat shovinistivallankumoukselliset, niin me vastustaisimme *heidän* „isänmaansa” puolustamista tässä sodassa. Meidän tunnuksemme on — shovinisteja vastaan, olkoot he vaikka vallankumouksellisia ja tasavaltalaisia, heitä *vastaan* ja kansainvälisen proletariaatin liiton *puolesta* sosialistista vallankumousta varten” *.

* Ks. Teokset, 21. osa, s. 400. *Toim.*

Mutta palatkaamme englantilaiseen gutshkovilaiseen.

..., Valtakunnanduuman Väliaikainen komitea”, jatkaa hän, „arvioiden ne vaarat, joita sillä oli edessään, pidättäytyi tahallisesti toteuttamasta alkuperäistä ministerien vangitsemisuunnitelmaansa, vaikka heidät olisi voitu eilen vangita pienimmin vaikeuksin. Ovi oli näin ollen auki neuvotteluja varten, minkä ansiosta me” („me” = englantilainen finanssipääoma ja imperialismi) „voimme saada kaikki uuden järjestelmän suomat edut käymättä läpi Kommuunin kauheita koettelemuksia ja kansalaissodan aiheuttamaa sekasortoa”...

Gutshkovilaiset *kannattivat heidän* hyväkseen käytävää kansalaissotaa, he *vastustavat* kansan hyväksi, s.o. työtekevien todellisen enemmistön hyväksi, käytävää kansalaissotaa.

..., Suhteet, jotka ovat vallinneet koko kansakuntaa edustavan Väliaikaisen duumakomitean” (neljännen Duuman, tilanherrojen ja kapitalistien Duuman komitea on muka sellainen!) „ja työläisten edustajain Neuvoston välillä, joka edustaa puhtaasti luokkaetuja” (näin puhuu diplomaatti, joka on toisella korvallaan kuullut viisaita sanoja ja haluaa salata sen, että työläisten edustajain Neuvosto edustaa proletariaattia ja köyhiä, s.o. $\frac{9}{10}$ väestöstä), „mutta jolla nykyisen kaltaisen kriisin aikana on hyvin suuri valta, herättivät suurta huolestuneisuutta järkevien ihmisten keskuudessa, jotka näkevät, että yhteentörmäys niiden välillä on mahdollinen,— yhteentörmäys, jonka seuraukset olisivat voineet olla liian hirvittäviä.

Onneksi tämä vaara saatiin vältetyksi,— ainakin täksi ajankohdaksi” (huomatkaa tämä „ainakin”!) „nuoren asianajajan hra Kerenskin vaikutuksen ansiosta; Kerenskillä on loistavat puhujanlahjat ja hän käsittää selvästi” (erotukseksi Tshheidzestä, joka myös „käsitti”, mutta gutshkovilaisen mielestä ei kai kuitenkaan kyllin selvästi?), „että on välttämätöntä toimia yhdessä Komitean kanssa, hänen valitsijainsa, työväenluokkaan kuuluvien valitsijain, etujen nimessä” (s.o. saadaksean työläisten äänet, liehitelläkseen heitä). „Myönteinen sopimus¹¹¹ solmittiin tänään (keski- viikkona, maaliskuun 1/14 pnä), minkä tuloksena kaikki liialliset kahaukset vältetään”.

Emme tiedä, minkälainen sopimus se oli, onko se tehty *koko* työläisten edustajain Neuvoston kanssa ja millaiset

ehdot siinä on. *Pääasiasta* englantilainen gutshkovilainen oli tällä kertaa kokonaan vaiti. Kuinkas muuten! Porvaristolle ei ole edullista, että nämä ehdot olisivat selvät, täsmälliset, yleisesti tunnetut,— sillä silloin porvariston on vaikeampi rikkoa ne!

Edelliset rivit oli jo kirjoitettu, kun luin kaksi hyvin tärkeää uutista. Ensiksikin luin pariisilaisen mitä vanhoillisimman ja porvarillisimman „Le Temps” („Aika”) ¹¹² lehden maaliskuun 20 päivän numerosta työläisten edustajain Neuvoston julistuksen uuden hallituksen „tukemisesta” ja toiseksi otteita Skobelevin puheesta, jonka hän piti Valta-kunnanduudessa maaliskuun 1 (14) pnä; otteet julkaisi eräs zürichiläinen sanomalehti („Neue Zürcher Zeitung” ¹¹³, I Mit.-bl., 21/3) erään berliiniläisen lehden („National-Zeitung” ¹¹⁴) uutisten mukaan.

Työläisten edustajain Neuvoston julistus, elleivät ranskalaiset imperialistit ole väärentäneet sen sanamuotoa, on mitä merkittävin asiakirja, joka osoittaa, että Pietarin proletariaatti, ainakin tämän vetoimuksen julkaisemishetkellä, oli pikkuporvarillisten poliitikkojen vallitsevan vaikutuksen alaisena. Muistutan mieliin, että lasken tämän lajin poliitikkoihin, kuten edellä jo on mainittu, Kerenskin ja Tshheidzen tyyppiset ihmiset.

Julistuksesta löydämme kaksi poliittista ajatusta ja sitä vastaavasti kaksi tunnusta:

Ensiksikin. Julistuksessa sanotaan, että hallitus (uusi) on kokoonpantu „maltillisista aineksista”. Luonnehdinta on kummallista, kerrassaan puutteellista ja luonteeltaan puhtaasti liberaalista, epämarxilaista. Minäkin olen valmis myöntämään, että tietyissä mielessä — seuraavassa kirjeessä sanon, nimenomaan missä mielessä,— jokaisen hallituksen on nyt, vallankumouksen ensimmäisen vaiheen päättymisen jälkeen, oltava „maltillinen”. Mutta on kerrassaan sallimatonta salata itseltään ja kansalta sitä, että tämä hallitus haluaa imperialistisen sodan jatkamista, että se on Englannin pääoman asiamies, että se haluaa monarkian palauttamista sekä tilanherrojen ja kapitalistien herruuden lujittamista.

Julistuksessa sanotaan, että kaikkien demokraattien täytyy „tukea” uutta hallitusta ja että työläisten edustajain Neuvosto pyytää Kerenskiä osallistumaan Väliaikaiseen

hallitukseen ja valtuuttaa hänet tekemään sen. Ehdot — luvattujen reformien toimeenpaneminen jo sodan aikana, kansallisuuksien „vapaan kulttuurillisen” (ainoastaanko??) kehityksen takaaminen (puhtaasti kadettilainen, viheliäinen liberaalinen ohjelma) ja sellaisen erikoisen komitean muodostaminen, joka valvoo Väliaikaisen hallituksen toimintaa ja muodostuu työläisten edustajain Neuvoston jäsenistä ja „sotilashenkilöistä”¹¹⁵.

Tästä Valvontakomiteasta, joka liittyy toisen lajin aatteisiin ja tunnuksiin, tulee erikseen puhe alempana.

Mutta voidaan sanoa, että venäläisen Louis Blanc'in, Kerenskin, nimittäminen ja kehoitus tukea uutta hallitusta on klassillinen esimerkki vallankumouksen asian ja proletariaatin asian pettämisestä, juuri sellaisesta pettämisestä, mikä vei turmioon useita XIX vuosisadan vallankumouksia, riippumatta siitä, kuinka vilpittömiä ja uskollisia sosialismin asialle sellaisen politiikan johtajat ja kannattajat ovat olleet.

Proletariaatti ei voi eikä saa tukea sodan hallitusta, restauraation hallitusta. Taistelun käymiseksi taantumusta vastaan, vastaiskun antamiseksi Romanovien ja heidän ystäviensä kaikille mahdollisille ja luultaville yrityksille, joiden tarkoituksena on palauttaa monarkia ja koota vastavallankumouksellinen sotajoukko, ei tarvita lainkaan Gutshkovin ja kumpp. tukemista, vaan *proletaarisen* miliisin *järjestämistä*, laajentamista ja lujittamista, kansan aseistamista työläisten johdolla. Ilman tätä tärkeintä, pääasiallisinta perustoimenpidettä ei voi olla puhettakaan siitä, että voitaisiin vastustaa vakavasti monarkian palauttamista ja luvattujen vapauksien riistämistä tai tyypistämisyriksiä, eikä liioin siitäkään, että astuttaisiin lujasti sille tielle, joka johtaa leivän, *rauhan* ja vapauden saamiseen.

Jos Tshheidze, joka yhdessä Kerenskin kanssa oli ensimmäisen Väliaikaisen hallituksen (13-henkisen Duumakomitean) jäsen, ei mennyt toiseen Väliaikaiseen hallitukseen edellä mainittua laatua olevien tai muiden samantapaisten todella periaatteellisten syiden takia, niin se on hänelle kunniaksi. Se on sanottava suoraan. Valitettavasti tällainen tulkinta on ristiriidassa muiden tosiasioiden ja ennen kaikkea Skobelevin puheen kanssa, Skobelevin, joka on aina kulkenut käsi kädessä Tshheidzen kanssa.

Skobelev sanoi, mikäli edellä mainittuun lähteeseen voidaan luottaa, että „sosiaalisella (? nähtävästi sosialidemokraattisella) ryhmällä ja työväellä on vain vähäinen kosketus (vähäinen yhteys) Väliaikaisen hallituksen päämääriin”, että työväki vaatii rauhaa ja että jos jatketaan sotaa, niin keväällä koittaa kuitenkin vararikko, että „työväki on solminut yhteiskuntapiirien (liberaalisten yhteiskuntapiirien) kanssa väliaikaisen sopimuksen (eine vorläufige Waffenfreundschaft), vaikka työväen poliittiset tavoitteet ovat yhtä kaukana yhteiskuntapiirien tavoitteista kuin taivas maasta”, että „liberaalien on kieltäydyttävä mielettömistä (unsinnige) sodan tarkoituksista” j.n.e.

Tämä puhe on mallinäyte siitä, mitä me edellä, „Sotsial-Demokratista” lainaamassamme otteessa, nimitimme „horjumiseksi” porvariston ja proletariaatin välillä. Liberaalit pysyen liberaaleina *eivät voi* „kieltäytyä” „mielettömistä” sodan tarkoituksista, joita sivumennen sanoen eivät määrää he yksin, vaan sellainen maailman mahtivoima kuin englantilais-ranskalainen finanssipääoma, jonka mahti laskeetaan sadoissa miljardeissa. Ei pidä „suostutella” liberaaleja, vaan täytyy *selittää* työläisille, miksi liberaalit ovat joutuneet umpikujaan, miksi *heiltä* on sidottu kädet ja jalat, miksi he *salaavat* niin tsarismien sopimukset Englannin y.m. kanssa kuin myös ne kaupat, jotka venäläinen pääoma on tehnyt englantilais-ranskalaisen y.m. pääoman kanssa j.n.e.

Kun Skobelev sanoo työläisten tehneen jonkinlaisen sopimuksen liberaalisten yhteiskuntapiirien kanssa eikä esitä vastalauseita sitä vastaan eikä selitä Duuman puhujalavalta sen vahingollisuutta työläisille, niin siten hän *hyväksyy* sopimuksen. Mutta sitä ei olisi pitänyt tehdä missään tapauksessa.

Se, että Skobelev on suoraan tai välillisesti, selvin sanoin tai vaieten hyväksynyt työläisten edustajain Neuvoston ja Väliaikaisen hallituksen välisen sopimuksen, on Skobelevin horjumista porvariston puoleen. Skobelevin puheet siitä, että työläiset vaativat rauhaa, että heidän tavoitteensa ovat yhtä kaukana liberaalien tavoitteista kuin taivas maasta, ovat Skobelevin horjumista proletariaatin puoleen.

Käsittelemämme työläisten edustajain Neuvoston julistuksen toinen poliittinen ajatus on sisällöltään puhtaasti proletaarinen, todella vallankumouksellinen ja syvästi oikea, nimittäin ajatus „Valvontakomitean” muodostamisesta (en

tiedä, nimitetäänkö sitä venäjäksi juuri näin; olen kääntänyt sen vapaasti ranskan kielestä), nimenomaan Väliaikaisen hallituksen proletaarisen ja sotilaallisen valvonnan järjestämisestä.

Tämä on jo asiaa! Tämä on työväen arvolle sopivaa, työväen, joka on vertaan vuodattaen hankkinut kansalle vapautta ja rauhaa ja leipää! Tämä on *reaalinen askel* sitä tietä, joka antaa *reaaliset takeet* sekä tsarismia vastaan, monarkiaa vastaan, että Gutshkovin—Lvovin ja kumpp. monarkisteja vastaan! Tämä on merkki siitä, että Venäjän proletariaatti on kaikesta huolimatta mennyt eteenpäin vuoden 1848 Ranskan proletariaattiin verrattuna, joka „antoi valtuudet” Louis Blanc’ille! Tämä on todistus siitä, että proletaaristen joukkojen vaistoa ja älyä eivät tyydytä julki-lausumat, julisteet, reformien ja vapauksien lupaamiset, ei „työväen valtuuttaman ministerin” nimitys eikä muu sellainen turhanpäiväinen koreus, vaan se etsii tukea *vain* sieltä, missä se on löydettävissä, proletariaatin, tietoisten työläisten järjestämistä ja johtamista *aseistetuista* kansanjoukoista.

Se on askel oikealla tiellä, mutta *vasta* ensimmäinen askel.

Jos tämä „Valvontakomitea” jää pelkäksi parlamentaariseksi, vain poliittista tyyppiä olevaksi laitokseksi, s.o. valio-kunnaksi, joka „tekee kyselyjä” Väliaikaiselle hallitukselle ja saa siltä vastauksia, niin siinä tapauksessa se jää sittenkin leikkikaluksi, silloin se ei ole mitään.

Mutta jos se johtaa viipymättä ja hinnalla millä hyvänsä todella koko kansan, todella kaikki miehet ja naiset käsittävän *työväen miliisin* tai *työväen nostoväen* muodostamiseen, joka ei ainoastaan astu murskatun ja hävitetyn poliisin tilalle ja tee *mahdottomaksi* sen palauttamista *minkään*, ei monarkistis-perustuslaillisen eikä demokraattis-tasavalta-laisen hallituksen taholta, *ei* Pietarissa *eikä* missään muuallakaan Venäjällä,— niin silloin Venäjän eturivin työläiset todella astuvat uusien ja suurten voittojen tielle, joka johtaa voittoon sodasta, siihen, että käytännössä toteutetaan tunnus, joka lehtien kertoman mukaan loisti ratsuväki-joukkojen lipuissa niiden osoittaessa mieltään Pietarissa Valtakunnanduuman edustalla olevalla torilla:

„Eläköön kaikkien maiden sosialistiset tasavallat!”

Ajatukseni tästä työväen nostoväestä esitän seuraavassa kirjeessä.

Koetan osoittaa siinä toisaalta sen, että juuri yleiskansallisen, työläisten johtaman nostoväen muodostaminen on oikea päivän tunnus, joka vastaa Venäjän vallankumouksen (ja maailman vallankumouksen) nykyisen omalaatuisen siirtymishetken taktillisia tehtäviä, ja toisaalta sen, että tämän työväen nostoväen menestymiseksi sen on oltava ensiksikin yleiskansallinen, niin joukkoluontoinen, että *se käsittää kaikki*, todella *koko* työkykyisen väestön, molemmat sukupuolet mukaan luettuna; toiseksi sen pitää ryhtyä yhdistämään ei ainoastaan puhtaasti poliisiluontoisia, vaan myös yleisvaltiollisia tehtäviä sotilaallisiin tehtäviin sekä tuotteiden yhteiskunnallisen tuotannon ja jakelun valvontaan.

N. Lenin

Zürich, maaliskuun 22 (9) pnä 1917.

P. S.* Unohdin päivätä edellisen kirjeen: maaliskuun 20 (7) pv.

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Bolshevik“ aikakauslehden
3.—4. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

---

* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*

KIRJEITA KAUKAA

3. KIRJE

PROLETAARISESTA MILIISISTA

Kaksi asiakirjaa on tänään, maaliskuun 10 (23) pnä, vahvistanut täydellisesti oikeaksi sen johtopäätöksen, jonka tein eilen Tshheidzen horjuvan taktiikan suhteen. Ensimmäinen niistä on „Frankfurtin Lehdelle”¹¹⁶ Tukholmasta lennättimitse lähetetty ote puolueemme, Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen, Pietarissa olevan Keskuskomitean manifestista. Tässä asiakirjassa ei ole sanaakaan gutshkovilaisen hallituksen tukemisesta eikä sen kukistamisestakaan; työläisiä ja sotilaita kehoitetaan järjestäytymään työläisten edustajain Neuvoston ympärille, valitsemaan siihen edustajia taistelun käymiseksi tsarismia vastaan tasavallan puolesta, 8-tuntisen työpäivän puolesta, tilanherrojen maiden ja viljavarastojen takavarikoimiseksi ja mikä tärkeintä — ryöstösodan lopettamiseksi. Tämän yhteydessä on erittäin tärkeä ja erittäin ajankohtainen se Keskuskomiteamme aivan oikea ajatus, että rauhan saavuttamiseksi on välttämätöntä kanssakäyminen *kaikkien sotivien maiden proletaarien kanssa*.

Me pettäisimme itseämme ja kansaa, jos odottaisimme porvarillisten hallitusten välisten neuvottelujen ja kanssakäymisen johtavan rauhaan.

Toinen asiakirja on samoin Tukholmasta lennättimitse toiselle saksalaiselle lehdelle („Vossin Lehdelle”¹¹⁷) lähetetty tiedonanto Tshheidzen duumaryhmän neuvottelusta työryhmän (? Arbeiterfraction) ja viidentoista työväenliiton edustajain kanssa maaliskuun 2 (15) päivänä sekä julistuksesta, joka julkaistiin seuraavana päivänä. Lennätin välittää tämän julistuksen 11 pykälästä vain kolme: 1:sen, jossa vaaditaan tasavaltaa, 7:nnen, jossa vaaditaan rauhaa ja

viipymätöntä rauhanneuvottelujen aloittamista, ja 3:nnen, jossa vaaditaan „Venäjän työväenluokan edustajien riittävä osallistumista hallitukseen”.

Jos tämä pykälä on esitetty oikein, niin ymmärrän, minkä takia porvaristo kehuu Tshheidzeä. Ymmärrän, miksi edellä esittämäni englantilaisten gutshkovilaisten „Times” * lehdessä julkaisemaan ylistykseen on liittynyt lisänä ranskalaisten gutshkovilaisten „Le Temps” ** lehdessä julkaisema ylistys. Tämä ranskalaisten miljonäärien ja imperialistien lehti kirjoittaa maaliskuun 22 p:nä: „Työväenpuolueiden johtajat, erikoisesti hra Tshheidze, panevat liikkeelle koko vaikutusvaltansa rajoittaakseen työväenluokkien pyrkimystä”.

Todellakin, on sekä teoreettisesti että poliittisesti mieleттöntä vaatia työläisten „osallistumista” gutshkovilaismiljukovilaiseen hallitukseen: vähemmistönä osallistuminen merkitsisi pelinappulana olemista; „tasapuolisesti” on mahdotonta osallistua, sillä ei voida sovittaa yhteen sodan jatkamisen vaatimusta ja vaatimusta välirauhan solmimisesta ja rauhanneuvottelujen aloittamisesta; jotta voitaisiin „osallistua” enemmistönä, täytyy olla voimaa *kukistaa* gutshkovilais-miljukovilainen hallitus. Käytännön kannalta „osallistumisen” vaatiminen on kaikkein pahinta louis-blancilaisuutta, s.o. luokkataistelun ja sen reaalisen tilanteen unohtamista, missä sitä käydään, viehättymistä perin tyhjänpäiväisiin heliseviin fraaseihin, harhaluulojen levittämistä työläisten keskuuteen, *kallisarvoisen* ajan hukkaamista neuvotteluihin Miljukovin tai Kerenskin kanssa, ajan, joka on käytettävä sellaisen *todellisen* luokkavoiman, vallankumouksellisen voiman, proletarisen miliisin luomiseen, joka kykenee *herättämään luottamusta kaikissa* köyhimmissä väestökerroksissa, jotka muodostavat väestön valtaosan, *auttamaan niiden järjestäytymistä*, auttamaan *niitä* käymään taistelua leivän, rauhan ja vapauden puolesta.

Tämä Tshheidzen ja hänen ryhmänsä (en puhu OK:n, Organisaatiokomitean *puolueesta*, sillä käytettävissäni olleissa tietolähteissä ei ole mainittu mitään OK:sta) julistuksessa oleva virhe on sitäkin kummallisempi, kun

* — „Alkoja”. Toim.

** — „Aika”. Toim.

Tshheidzen läheisin aatoveri Skobelev sanoi lehtien kertoman mukaan neuvottelukokouksessa maaliskuun 2 (15) p:n seuraavaa: „Venäjä on toisen, oikean (wirklich, kirjaimellisesti: todellisen) vallankumouksen kynnyksellä”.

Se on totta, mutta Skobelev ja Tshheidze ovat unohtaneet tehdä siitä käytännölliset johtopäätökset. Täältä, kirotulta kaukaiselta asuinsijaltani, en voi päätellä, kuinka lähellä on tuo toinen vallankumous. Skobelev näkee sen siellä paikan päällä paremmin. Siksi en asetakaan itselleni sellaisia kysymyksiä, joiden ratkaisemiseksi minulla ei ole eikä voikaan olla konkreettista aineistoa. Korostan vain sitä, että „sivullinen todistaja”, s.o. meidän puolueeseemme kuulumaton Skobelev, todistaa oikeaksi sen *tosiasioihin* pohjautuvan johtopäätöksen, johon minä tulin ensimmäisessä kirjeessäni, nimittäin, että helmi—maaliskuun vallankumous oli vain vallankumouksen *ensimmäinen vaihe*. Venäjä elää parhaillaan omalaatuista historiallista ajankohtaa, jolloin tapahtuu *siirtyminen* vallankumouksen seuraavaan vaiheeseen eli „toiseen vallankumoukseen”, kuten Skobelev sanoo.

Jos haluamme olla marxilaisia ja ottaa oppia maailman vallankumouksien kokemuksesta, meidän on koetettava ymmärtää, nimenomaan missä mielessä tämä *siirtymishetki* on *omalaatuisensa* ja minkälainen taktiikka johtuu sen objektiivisista erikoisuuksista.

Tämä tilanne on omalaatuisensa siinä mielessä, että gutshkovilais-miljukovilainen hallitus saavutti ensimmäisen voiton tavattoman helpolla seuraavien kolmen tärkeimmän seikan takia: 1) sitä auttoivat englantilais-ranskalainen finanssipääoma ja sen asiamiehet; 2) sitä auttoi armeijan ylimpien kerrosten eräs osa; 3) koko Venäjän porvaristo oli valmiiksi järjestäytynyt zemstvo- ja kaupunkivirastoissa, Valtakunnanduumassa, sotateollisuuskomiteoissa y.m.

Gutshkovilainen hallitus on pihdeissä: pääoman etuihin sidottuna sen on pakko pyrkiä jatkamaan ryöstösotaa, rosvosotaa, suojelemaan pääoman ja tilanherrojen hirmuvoittoja, palauttamaan monarkia. Hallituksen, jota sitoo sen vallankumouksellinen syntyperä sekä välttämättömyys siirtyä jyrkästi tsarismista demokratiaan ja joka on nälkää näkevien ja rauhaa vaativien joukkojen painostuksen alainen, on pakko valehdella, kieroilla, voittaa aikaa, „julistaa” ja luvata mahdollisimman paljon (lupaukset ovat ainoaa tavaraa, mikä on sängen halpaa vieläpä hurjan

hintojen nousun kaudellakin), panna täytäntöön mahdollisimman vähän, toisella kädellä jakaa myönnytyksiä ja toisella ottaa niitä takaisin.

Nojautumalla koko Venäjän porvariston ja porvarillisen sivistyneistön kaikkiin organisatorisiin kykyihin uusi hallitus voi tiettyjen olosuhteiden vallitessa lykätä parhaassa tapauksessa jonkin verran romahdusta. Mutta siinäkään tapauksessa *se ei voi* välttää romahdusta, sillä *ei voida* riistäytyä irti maailman kapitalismin synnyttämän imperiaalistisen sodan ja nälän hirvittävästä pedonkynsistä, ellei hylätä porvarillisten suhteiden maaperää, ellei siirrytä toteuttamaan vallankumouksellisia toimenpiteitä, ellei vedota sekä Venäjän että koko maailman proletariaatin mitä suurimpaan historialliseen sankaruuteen.

Tästä seuraa johtopäätös: me emme voi kukistaa yhdellä iskulla uutta hallitusta tai, jos voimme tehdä sen (vallankumouksen aikana mahdollisuuksien rajat laajenevat tuhatkertaisesti), niin emme pysty pitämään valtaa, *ellemme aseta* koko Venäjän porvariston ja koko porvarillisen sivistyneistön erinomaisen järjestyneisyyden *vastakohtaksi* yhtä erinomaista *proletariaatin järjestyneisyyttä*, proletariaatin, joka johtaa koko kaupunki- ja maaseutuköyhälistön, puoli-proletariaatin ja pikkuisäntien ääretöntä joukkoa.

Se on saman tekevää, onko Pietarissa jo puhjennut „toinen vallankumous” (sanoin jo, että olisi aivan mieletöntä ajatella voitavan rajan takaa laskea etukäteen sen kypsyminen konkreettinen vauhti) vai onko se lykkäytynyt joksikin aikaa vai onko se jo alkanut joillakin Venäjän paikkakunnilla (siitä on nähtävästi olemassa joitakin viitteitä),— *joka* tapauksessa hetken tunnuksena sekä uuden vallankumouksen aattona että sen aikana samoin kuin myös seuraavana päivänä sen jälkeen tulee olla *proletariaatin järjestäytyminen*.

Työläistoverit! Te näytitte eilen proletaarisen sankaruuden ihmeitä kukistaessanne tsaristisen monarkian. Teidän on kiertämättä osoitettava uudelleen enemmän tai vähemmän läheisessä tulevaisuudessa (ehkäpä juuri nyt, kun kirjoitan näitä rivejä) samanlaisen sankaruuden ihmeitä kukistaaksenne imperialistista sotaa käyvien tilanherrojen ja kapitalistien vallan. Te ette voi saada *kestävää voittoa* tuossa seuraavassa, „oikeassa” vallankumouksessa, ellette osoita *proletaarisen järjestyneisyyden ihmeitä!*

Hetken tunnus on järjestäytyminen. Mutta jos rajoitutaan tähän, niin ei sanota vielä mitään, sillä, toisaalta, järjestäytymistä tarvitaan *aina* eikä siis pelkkä „joukkojen järjestäytymisen” välttämättömyyteen viittaaminen selitä vielä yhtään mitään, ja toisaalta, se, joka rajoittuisi siihen, olisi vain liberaalien säestäjä, sillä herruutensa lujittamiseksi *liberaalit* haluavat *nimenomaan* sitä, että työväestö *ei menisi tavallisia*, „laillisia” („normaalin” porvarillisen yhteiskunnan kannalta „laillisia”) järjestöjä *pitemmälle*, s.o. että työläiset *vain* kirjoittautuisivat omaan puolueeseensa, ammattiliittoonsa, osuuskuntaansa j.n.e. y.m.s.

Työläiset ovat luokkavaistollaan käsittäneet, että vallankumouskaudella he tarvitsevat aivan toisenlaista *eikä vain* tavallista järjestöä, he ovat astuneet oikein vuoden 1905 vallankumouksemme ja vuoden 1871 Pariisin Kommuunin kokemusten osoittamalle tielle, he ovat luoneet *työläisten edustajain Neuvoston*, he ovat ryhtyneet kehittämään, laajentamaan ja lujittamaan sitä ottamalla mukaan *sotilaiden* edustajia ja epäilemättä myös maaseudun *palkkatyöläisten* ja sitten (muodossa tai toisessa) koko talonpoikaisköyhälistön edustajia.

Tällaisten järjestöjen muodostaminen poikkeuksetta kaikilla Venäjän paikkakunnilla, poikkeuksetta kaikkia ammatteja ja proletaarisia ja puoliproletaarisia väestökerroksia varten, s.o. kaikkia työtätekeviä ja riistettyjä varten,— taloustieteen kannalta epätarkempaa, mutta kansanomaisempaa sanontaa käyttäksemme,— sellainen on ensivuoroisen tärkeä ja lykkäystä sietämätön tehtävä. Rientäen hiukan edelle huomautan, että koko talonpoikaisjoukosta puheen ollen puolueemme (sen *erikoisesta* osuudesta uudentyypissä proletaarisissa järjestöissä aion puhua yhdessä seuraavista kirjeistäni) on erikoisesti suositeltava palkkatyöläisten ja sitten myös viljaa myymättömien pienviljelijäin *erillisten* neuvostojen muodostamista *erikseen* varakkaista talonpojista; ellei tätä ehtoa täytetä, ei voida harjoittaa yleensä puhuen todella proletaarista politiikkaa * eikä ottaa oikealta kannalta miljoonien ihmisten mitä tärkeintä

---

* Maaseudulla laajenee nyt taistelu pientalonpoikaistosta ja osaksi keskitalonpoikaistosta. Tilanherrat tulevat varakkaisiin talonpoikiin nojautuen johdattamaan sitä porvariston alaiseksi. Meidän on maaseudun palkkatyöläisiin ja köyhälistöön nojautuen johdettava sitä mitä läheisimpään liittoon kaupunkiproletariaatin kanssa.

käytännöllistä elämän ja kuoleman kysymystä: *viljan* oikeaa jaottelua, sen tuotannon lisäämistä j.n.e.

Herää kysymys: mitä työläisten edustajain Neuvostojen on tehtävä? Niitä „on pidettävä kapinan eliminä, vallankumouksellisen vallan eliminä”, kirjoitimme me geneveläisen „Sotsial-Demokratian” 47. numerossa lokakuun 13 pñä 1915*.

Tätä teoreettista teesiä, joka on johdettu vuoden 1871 Kommuunin ja vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen antamasta kokemuksesta, on selitettävä ja kehiteltävä konkreettisemmin juuri Venäjän nykyisen vallankumouksen juuri tämän vaiheen tarjoamien käytännöllisten ohjeiden pohjalla.

Me tarvitsemme vallankumouksellista *valtaa*, me tarvitsemme (tietyn siirtymiskauden ajaksi) *valtiota*. Siinä me eroamme anarkisteista. Vallankumoukselliset marxilaiset ja anarkistit eivät eroa toisistaan ainoastaan siinä, että edelliset kannattavat keskitettyä, kommunistista suurtuotantoa ja jälkimmäiset pirstoutunutta pientuotantoa. Ei, nimenomaan valtakysymyksessä, valtiokysymyksessä me eroamme toisistamme siinä, että me *kannatamme* vallankumouksellisten valtiomuotojen vallankumouksellista hyväksikäyttämistä taistelun käymiseksi sosialismin puolesta, mutta anarkistit *vastustavat* sitä.

Me tarvitsemme valtion. Mutta me *emme* tarvitse *sellaista* valtiota, jollaiseksi porvaristo on luonut sen kaikkialla, perustuslaillisista monarkioista aina kaikkein demokraattisimpiin tasavaltoihin saakka. Ja siinä me eroamme vanhojen, mätänemään alkaneiden sosialististen puolueiden opportunisteista ja kautskylaisista, jotka ovat väärentäneet Pariisin Kommuunin opetuksia tai unohtaneet ne sekä sen, miten Marx ja Engels analysoivat näitä opetuksia**.

Me tarvitsemme valtion, mutta *emme* sellaista kuin porvaristo, joka tarvitsee valtiota, jossa on kansasta erotettu ja kansan vastakohtaksi asetetut valtaelimet poliisin, armeijan ja byrokratian (virkamiehistön) muodossa. Kaikki

* Ks. Teokset, 21. osa, s. 399. *Toim.*

** Jossain seuraavista kirjeistäni tai erikoisessa artikkelissa käsitelen yksityiskohtaisesti tätä analyysia. Joka on esitetty muun muassa Marxin teoksessa „Kansalaisuutta Ranskassa”, Engelsin johdannossa saman teoksen 3. painokseen ja kirjeissä: Marxin kirjeessä 12. IV. 1871 ja Engelsin kirjeessä 18—28. III. 1875, sekä sitä, miten Kautsky vääristeli täydellisesti marxilaisuutta polemisoidessaan vuonna 1912 Pannekoekia vastaan kysymyksessä niin sanotusta „valtion murskaamisesta”¹¹².

porvarilliset vallankumoukset ovat vain täydentäneet *t ä t ä* valtiokonetta, vain siirtäneet *sen* yhden puolueen käsistä toisen puolueen käsiin.

Proletariaatin sen sijaan, jos se haluaa suojata nykyisen vallankumouksen aikaansaannokset ja mennä pitemmälle, saada rauhan, leipää ja vapauden, on Marxin sanoja käyttäksemme „*s ä r j e t t ä v ä*” tämä „valmis” valtiokone ja pantava sen tilalle uusi, *sulattaen* poliisin, armeijan ja byrokraatian kansaan, *joka on aseistettu viimeistä miestä myöten*. Kulkien vuoden 1871 Pariisin Kommuunin ja vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen kokemusten viitoittamaa tietä proletariaatin on järjestettävä ja aseistettava *kaikki* väestön köyhimmät ja riistetyt osat, jotta ne *itse* ottaisivat välittömästi omiin käsiinsä valtiovallan elimet, *muodostaisivat itse* tämän vallan elimet.

Ja Venäjän työläiset *ovat* jo ensimmäisen vallankumouksen ensimmäisen vaiheen aikana, helmi—maaliskuussa 1917, *astuneet* tälle tielle. Nyt on vain käsitettävä selvästi, minkälainen on tämä uusi tie,— kuljettava rohkeasti, varmasti ja päättäväisesti eteenpäin tätä tietä.

Englantilais-ranskalaiset ja venäläiset kapitalistit halusivat „vain” syrjäyttää tai vain „säikäyttää” Nikolai II jättäen koskemattomaksi vanhan valtiokoneiston, poliisin, armeijan ja virkamiehistön.

Työväestö meni pitemmälle ja särki sen. Ja nyt eivät ainoastaan englantilais-ranskalaiset, vaan saksalaisetkin kapitalistit *ulvoovat* vihasta ja kauhusta nähdessään esimerkiksi, miten venäläiset sotilaat ovat ampuneet upseereitaan, vaikkapa esim. Gutshkovin ja Miljukovin kannattajan amiraali Nepeninin.

Sanoin, että työväestö särki sen, tuon vanhan valtiokoneen. Tarkemmin sanoen: *on alkanut* särkeä sitä.

Tarkastelkaamme konkreettista esimerkkiä.

Pietarissa ja monilla muilla paikkakunnilla poliisi on osaksi lyöty, osaksi erotettu. Gutshkovilais-miljukovilainen hallitus *ei pysty* palauttamaan monarkiaa eikä yleensä pysymään vallassa *palauttamatta ennalleen* poliisia — erikoista, kansasta erotettua ja sen vastakohtaksi asetettua aseellisten miesten järjestöä, joka on porvariston käskettävänä. Se on päivän selvää.

Toisaalta uuden hallituksen on otettava huomioon vallankumouksellinen kansa, ruokittava sitä puolinaisilla myön-

nytyksillä ja lupauksilla, voitettava aikaa. Sen takia se suorittaa puolinaisia toimenpiteitä: se perustaa „kansanmiliisin”, jolla on valinnallinen johto (tuo kuulostaa hirveän hyvältä! hirveän demokraattiselta, vallankumoukselliselta ja kauniilta!) — *mutta... mutta* ensiksikin se asettaa tuon miliisin Nikolai Verisen ja Hirttäjä-Stolypinin lakien nojalla valittujen zemstvojen ja kaupunkien itsehallintojen valvonnan ja määräysvallan alaiseksi, s.o. tilanherrojen ja kapitalistien määräysvallan alaiseksi! Toiseksi, nimittäessään miliisiä „kansan”-miliisiksi heittääkseen sumua „kansan” silmille hallitus ei *käytännössä* kehota kansaa osallistumaan *viimeistä miestä myöten* tähän miliisiin *eikä velvoita* isäntiä ja kapitalisteja *maksamaan* toimihenkilöille ja työläisille tavallista palkkaa *niiltä tunteilta ja päiviltä*, jotka nämä pyhittävät *yhteiskunnan palvelemiselle*, s.o. miliisille.

Juuri siinä on koira haudattuna. Juuri tällaisin keinoin Gutshkovien ja Miljukovien tilanherra- ja kapitalistihallitus saa aikaan sen, että „kansanmiliisi” jää paperille, mutta todellisuudessa palautetaan vähitellen, hissun kissun voimaan *porvarillinen*, kansanvastainen miliisi, aluksi se nuodostuu „8.000 ylioppilaasta ja professorista” (sellaiseksi ulkomaalaiset sanomalehdet kuvaavat nykyistä Pietarin miliisiä) — se on pelkkä leikkikalu! — ja sitten vähitellen vanhasta ja uudesta *poliisista*.

Ei saa antaa palauttaa poliisia! Ei saa luovuttaa pois paikallisia vallanelimiä! On luotava todella yleiskansallinen, järjestään kaikki käsittävä ja yleinen, proletariaatin johtama miliisi! — sellainen on päivän tehtävä, sellainen on hetken tunnus, joka vastaa yhtä hyvin sekä jatkuvan luokkataistelun, edelleen jatkuvan vallankumousliikkeen oikein ymmärrettyjä etuja että jokaisen työläisen, jokaisen talonpojan, jokaisen työtätekevän ja riistetyn ihmisen demokraattista vaistoa, niiden vaistoa, jotka eivät voi olla vihaamatta poliisia, maalaispoliisia, urjadnikkoja ja sitä, että tilanherrat ja kapitalistit komentelevat aseellisia miehiä, jotka saavat vallan kansan yli.

Minkälaista poliisia *he*, nuo Gutshkovit ja Miljukovit, tilanherrat ja kapitalistit, tarvitsevat? Samanlaista kuin oli tsaristisen monarkian aikana. *Kaikki* maailman porvarilliset ja porvarillis-demokraattiset tasavallat ovat muodostaneet maassaan tai palauttaneet ennalleen, mitä lyhimpien

vallankumouskausien jälkeen, *juuri sellaisen* poliisin, erikoisen kansasta erotettujen ja kansan vastakohtaksi asetettujen aseistettujen miesten järjestön, joka tavalla tai toisella on alistettu porvaristolle.

Minkälaista miliisiä me, proletariaatti ja kaikki työtätekevät, tarvitsemme? Todella *kansan* miliisiä, s.o. ensiksikin sellaista, joka on kokoonpantu *järjestään* koko väestöstä ja johon kuuluvat kaikki *mies-* ja *naispuoliset* aikuiset kansalaiset, ja toiseksi sellaista, joka yhdistää toisiinsa kansanarmeijan tehtävät ja poliisin tehtävät, valtiollisen järjestyksen ja valtionhallinnan tärkeimmän, peruselimen tehtävät.

Havainnollistaakseni paremmin näitä teesejä esitän puhtaasti kaavallisen esimerkin. On itsestään selvää, että olisi typerää ajatella jonkinlaisen proletaarista miliisiä koskevan „suunnitelman” tekemistä: kun työväki ja koko kansa käyvät oikein joukolla asiaan käsiksi käytännöllisesti, niin ne laativat ja järjestävät sen sata kertaa paremmin kuin mitkään teoretikot. En esitä mitään „suunnitelmaa”, vaan haluan ainoastaan havainnollistaa ajatustani.

Pietarissa on noin 2 miljoonaa asukasta. Heistä on enemmän kuin puolet 15—65 vuoden ikäisiä. Otamme puolet — 1 miljoonan. Jätämme vielä pois kokonaisen neljänneksen sairaiden y.m. sellaisten osalle, jotka pätevien syiden takia eivät tällä hetkellä ota osaa yhteiskunnan palvelukseen. Jää 750.000 henkeä, jotka toimien miliisissä sanokaamme yhden päivän viidestätoista (ja saaden siltä ajalta palkan isännältä) muodostaisivat 50.000 henkeä käsittävän armeijan.

Juuri *tämän tyypistä* „valtiota” me tarvitsemme!

Juuri tällainen miliisi olisi todellisuudessa eikä vain sanoissa oikea „kansanmiliisi”.

Juuri tätä tietä meidän on kuljettava päästäksemme siihen, *ettei voitaisi* palauttaa erikoista poliisia eikä erikoista, kansasta erotettua armeijaa.

Tällainen miliisi olisi 95 osaltaan 100:sta muodostunut työläisistä ja talonpojista ja edustaisi *todella* kansan valtavien enemmistön mieltä ja tahtoa, voimaa ja valtaa. Tällainen miliisi todella aseistaisi järjestään koko kansan ja opettaisi sille sotataittoa tehden tyhjäksi, mutta *ei* gutshkovilaiseen *eikä* miljukovilaiseen tapaan, kaikki taantumuksen palauttamisyrietykset ja kaikki tsaarin asiamiesten juonittelut. Tällainen miliisi olisi „työläisten ja sotilaiden edus-

tajain Neuvostojen" toimeenpaneva elin, se nauttisi väestön *ehdotonta* kunnioitusta ja luottamusta, sillä se olisi itse järjestään koko väestön järjestö. Tällainen miliisi muuttaisi demokratian siitä kauniista kyltistä, joka verhoaa kansan orjuuttamista kapitalistien taholta ja kapitalistien harjoittamaa kansan pilkkaamista, todelliseksi *joukkojen kasvatamiseksi*, jotta ne voisivat osallistua *kaikkien* valtionasioiden hoitoon. Tällainen miliisi vetäisi varhaisnuorison mukaan poliittiseen elämään, opettaisi sitä ei ainoastaan sanoilla, vaan myös teoilla, *työllä*. Tällainen miliisi kehittäisi niitä tehtäviä, jotka oppineiden kielellä sanoen kuuluvat „hyvinvointipoliisiin” toimialaan, saniteettivalvontaa y.m. vetäen sellaisiin toimiin mukaan järjestään kaikki aikuiset naiset. Ja taas vetämättä naisia mukaan yhteiskunnan palvelukseen, miliisiin, poliittiseen elämään, tempaamalla naisia pois kodin ja keittiön tylsyyttävistä oloista *ei voida* turvata todellista vapautta, *ei voida* rakentaa edes demokratiaa, sosialismista puhumattakaan.

Tällainen miliisi olisi proletaarinen miliisi, sillä teollisuus- ja kaupunkityöläiset saisivat siinä johtavan vaikutuksen köyhälistöjoukkoihin yhtä luonnollisesti ja kiertämättömästi kuin he saivat johtavan paikan kansan kaikessa vallankumoustaistelussa sekä vuosina 1905—1907 että vuonna 1917.

Tällainen miliisi turvaisi ehdottoman järjestyksen ja uskollisella antaumuksella toteutettavan toverikurin. Ja samalla tämän raskaan kriisin aikana, jota kaikki sotivat maat parhaillaan kärsivät, se antaisi mahdollisuuden taistella tosi demokraattisesti tätä kriisiä vastaan, toteuttaa oikein ja nopeasti viljan ja muiden tarvikkeiden jakelun, saattaa voimaan „yleisen työvelvollisuuden”, jota ranskalaiset nimittävät nyt „siviilimobilisaatioksi” ja saksalaiset „siviilipalvelusvelvollisuudeksi” ja jota ilman *ei voida* — *on osoittautunut, ettei voida*, — parantaa niitä haavoja, joita kauhea ryöstösota on iskenyt ja yhä iskee.

Onko Venäjän proletariaatti todellakin vuodattanut vertaan vain saadakseen suurisanaisia ja yksinomaan poliittisia demokraattisia uudistuksia koskevia lupauksia? Eiköhän se vaadi ja saa aikaan sitä, että *jokainen* työtätekevä näkisi ja tuntisi *heti paikalla* tiettyä parannusta elämässään? Että jokaisella perheellä olisi leipää? Että jokainen lapsi saisi pullon hyvää maitoa ja ettei yksikään rikkaaseen perheeseen

kuuluva aikuinen rohkeneisi ottaa maitoa yli määrän ennen kuin lapset on turvattu? Että tsaarin ja ylimystön jättämät palatsit ja loistoasunnot eivät olisi turhaan tyhjinä, vaan antaisivat suojan kodittomille ja varattomille? Mikä muu voi toteuttaa nämä toimenpiteet paitsi kansanmiliisiä, johon naiset ehdottomasti osallistuvat tasa-arvoisina miesten rinnalla?

Tällaiset toimenpiteet *eivät vielä ole* sosialismia. Ne koskevat kulutuksen säännöstelyä, mutta eivät tuotannon uudestijärjestämistä. Ne eivät olisi vielä „proletariaatin diktatuuria”, vaan ainoastaan „proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston vallankumouksellisen-demokraattista diktatuuria”. Nyt ei ole kysymys siitä, miten ne teoreettisesti luokitellaan. Tekisimme mitä suurimman virheen, jos alkaisimme sovittaa mutkallisia, päivänpolttavia ja nopeasti kehittyviä vallankumouksen käytännöllisiä tehtäviä suppeasti käsitetyn „teorian” Prokrusteen vuoteeseen sen sijaan, että pitäisimme teoriaa ennen kaikkea ja eniten juuri *toiminnan ohjeena*.

Löytyykö Venäjän työläisjoukoissa niin paljon tietoisuutta, kestävyyttä ja sankaruutta, että ne voivat osoittaa „proletaarisen järjestyneisyyden ihmeitä” sen jälkeen, kun ne ovat suoranaudessa vallankumouksellisessa taistelussa osoittaneet rohkeuden, aloitteellisuuden ja uhrautuvaisuuden ihmeitä? Sitä emme tiedä ja sen arvaileminen olisi turhaa ajanhukkaa, sillä vastaukset tällaisiin kysymyksiin antaa *vain* käytäntö.

Minkä me tiedämme varmasti ja mitä meidän on puolueena selitettävä joukoille, on toisaalta se, että on olemassa äärettömän valtava historiallinen voimatekijä, joka synnyttää ennen kuulumattoman kriisin, nälänhädän ja lukemattomia onnettomuuksia. Tämä voimatekijä on sota, jota *molempien* sotivien leirien kapitalistit käyvät ryöstötarkoituksissa. Tämä „voimatekijä” on sysännyt useita mitä rikkaimpia, vapaimpia ja valistuneimpia kansakuntia perikadon partaalle. Se *pakottaa* kansat ponnistamaan äärimmilleen kaikki voimansa, se asettaa ne sietämättömään asemaan, se ei aseta päiväjärjestykseen joidenkin „teoriain” toteuttamista (siitä ei voi olla puhettakaan, ja Marx varoitti aina sosialisteja sellaisesta harhaluulosta), vaan kaikkein äärimmäisten, käytännöllisesti mahdollisten toimenpiteiden toteuttamisen, sillä *ilman* äärimmäisiä toimenpiteitä

uhkaa miljoonien ihmisten tuho, pikainen ja ehdoton nälkäkuolema.

Se ei kaipaa mitään todisteluja, että olosuhteissa, jolloin objektiivinen tilanne *vaatii* koko kansalta äärimmäisiä toimenpiteitä, etumaisen luokan vallankumouksellinen intomieli voi saada *suuria* aikaan. Venäjällä jokainen näkee omin silmin *tämän* puolen asiasta ja *tuntee* sen.

On tärkeää ymmärtää, että vallankumouksen aikakaudella todellinen tilanne muuttuu yhtä nopeasti ja jyrkästi kuin yleensä muuttuu elämä. Mutta meidän *on osattava soveltaa* taktiikkamme ja lähimmät tehtävämme jokaisen kyseessäolevan tilanteen *erikoisuuksiin*. Vuoden 1917 helmikuuhun saakka oli vuorojärjestyksessä rohkea vallankumouksellis-internationalistinen propaganda, joukkojen nostaminen taisteluun, niiden herättäminen. Helmi—maaliskuun päivinä tarvittiin sankaruutta antaumuksellisessa taistelussa, jotta olisi saatu murskatuksi viipymättä lähin vihollinen, tsarismi. Nyt meillä on sellainen kausi, jolloin *siirrytään* tästä vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta sen toiseen vaiheeseen, „ottelusta” tsarismia vastaan „otteluun” gutshkovilais-miljukovilaista, tilanherra-kapitalistista imperialismia vastaan. Nyt on vuorossa *organisatorinen* tehtävä, mutta ei missään tapauksessa siinä mielessä, että toimittaisiin kaavamaisesti vain kaavamaisuuteen rajoittuvien järjestöjen puitteissa, vaan siinä mielessä, että järjestöihin vedetään mukaan sorrettujen luokkien ennen kuulumattoman laajat joukot ja että tähän järjestötyöhön sisältyvät sekä sotilaalliset, yleisvaltakunnalliset että kansantaloudelliset tehtävät.

Proletariaatti on jo ryhtynyt ja ryhtyy eri teitä toteuttamaan tätä omalaatuistaan tehtävää. Erällä Venäjän seu-
duilla helmi—maaliskuun vallankumous antoi sen käsiin melkein kaiken vallan,— toisilla se ehkä ryhtyy „valtaamalla” luomaan ja laajentamaan proletaarista miliisiä,— kolmansilla se tulee nähtävästi vaatimaan yleisen j.n.e. vaalioikeuden perustalla toimitettavia kaupunkiduumien ja zemstvohallintojen viipymättömiä vaaleja tehdäkseen näistä laitoksista vallankumouksellisia keskuksia y.m., kunnes proletaarisen järjestyneisyyden kasvu, sotilaiden lähen-
tyminen työväestöön, talonpoikaiston liikehtimiset sekä monien monien pettymys Gutshkovin ja Miljukovin sotilas-imperialistisen hallituksen kelvollisuuden suhteen jouduttaa

sitä hetkeä, jolloin tämän hallituksen tilalle asetetaan työläisten edustajain Neuvostojen „hallitus”.

Älkäämme unohtako myöskään sitä, että aivan Pietarin vieressä meillä on eräs kaikkein kehittyneimmistä todella tasavaltalaisista maista, Suomi, joka on vuosien 1905—1917 välisenä aikana, Venäjällä käytyjen vallankumouksellisten taistelujen suojassa, kehittänyt demokratiaa suhteellisen rauhallisesti ja vallannut kansan *enemmistön* sosialismin puolelle. Venäjän proletariaatti turvaa Suomen tasavallalle täydellisen vapauden aina eroamisvapautteen saakka (tuskin yksikään sosialidemokraatti on nykyään horjuvalla kannalla siinä suhteessa, kun kadetti Roditshev niin häpeällisesti tinkii Helsingissä etuoikeuksien muruja isovenäläisille),— ja juuri sillä hankkii koko Venäjän proletariaatin asialle Suomen työväestön *täydellisen* luottamuksen ja toverillisen avun. Suuressa ja vaikeassa tehtävässä virheet ovat väistämättömiä,— mekään emme voi välttää niitä,— suomalaiset työläiset ovat parempia järjestäjiä kuin me, he auttavat meitä siinä suhteessa, he vievät *omalla tavallaan* eteenpäin sosialistisen tasavallan perustamista.

Vallankumoukselliset voitot itse Venäjällä,— rauhalliset järjestötyön saavutukset Suomessa näiden voittojen suojassa,— Venäjän työväestön siirtyminen vallankumouksellisten järjestötehtävien täyttämiseen uusissa mittasuhteissa — vallan valtaaminen proletariaatin ja köyhimpien väestökerrosten käsiin — sosialistisen vallankumouksen edistäminen ja kehittäminen Lännessä,— tämä on se tie, joka johtaa meidät *rauhaan* ja *sosialismiin*.

N. Lenin

Zürich, maaliskuun 11 (24) pnä 1917.

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Kommunistitsheski Internatsional”
aikakauslehden 3.—4. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

KIRJEITÄ KAUKAA

4. KIRJE

MITEN VOIDAAN AIKAANSAADA RAUHA?

Juuri äsken (maaliskuun 12/25) luin „Uudesta Zürichin Lehdestä” (№ 517 maaliskuun 24 pltä) seuraavanlaisen uutisen, joka oli sähkötetty Berliinistä:

„Ruotsista tiedotetaan Maksim Gorkin lähettäneen sekä hallitukselle että Toimeenpanevalle komitealle ihastusta uhkuvan tervehdyksen. Hän tervehtii kansan voittoa taantumuksen valtijoista ja kehottaa kaikkia Venäjän poikia auttamaan Venäjän uuden valtiorakennuksen luomista. Samalla hän kehottaa hallitusta kruunaamaan vapautustehtävänsä solmimalla rauhan. Sen ei pidä olla rauha mihin hintaan tahansa; Venäjällä on tällä hetkellä vähemmän syytä kuin koskaan ennen pyrkiä solmimaan rauhaa hinnalla millä hyvänsä. Sen on oltava sellainen rauha, joka antaisi Venäjälle mahdollisuuden elää kunniakkaasti maapallon muiden kansojen rinnalla. Ihmiskunta on jo vuodattanut kyllin paljon verta; jos uusi hallitus onnistuisi solmimaan nopeasti rauhan, niin se olisi sille mitä suurimmaksi kunniaksi, ei ainoastaan Venäjän, vaan myös koko ihmiskunnan edessä”.

Näin on M. Gorkin kirje tulkittu.

Katkerana tunne valtaa mielen, kun luet tätä kirjettä, joka on yleisiksi tulleiden poroporvarillisten ennakkoluulojen läpätunkema. Näiden rivien kirjoittaja tavatessaan Gorkin Caprin saarella joutui varoittamaan ja nuhtelemaan häntä poliittisista virheistä. Gorki vastasi näihin moitteisiin hymyillen verrattoman herttaisesti ja sanoen vilpittömästi: „Tiedän, että olen huono marxilainen. Ja sitä paitsi me taiteilijat olemme kaikki vähän syyntakeettomia ihmisiä”. Sitä vastaan on vaikea väittää.

Gorki on epäilemättä suuri taiteilijakyky, joka on antanut ja antaa maailman proletaariselle liikkeelle paljon hyötyä.

Mutta mitä varten Gorkin piti sitten puuttua politiikkaan?

Minun käsittääkseni Gorkin kirje tulkitsee niitä ennakkoluuloja, jotka ovat tavattoman laajalti levinneitä ei ainoastaan pikkuporvariston, vaan myös erään työläisosan keskuudessa, joka on sen vaikutuksen alaisena. Puolueemme *kaikki* voimat, tietoisten työläisten kaikki ponnistelut on suunnattava sitkeään, peräänantamattomaan ja kaikinpuoliseen taisteluun näitä ennakkoluuloja vastaan.

Tsaarihallitus aloitti ja kävi tätä nykyistä sotaa *imperialistisena*, ryöstö- ja rosvoussotana pitäen tarkoituksperänään heikkojen kansojen ryöstämistä ja kuristamista. Gutshkoviin ja Miljukovien hallitus on tilanherrojen ja kapitalistien hallitus, jonka on pakko jatkaa ja joka haluaa jatkaa *juuri tätä, tällaista* sotaa. Kääntyminen tämän hallituksen puoleen ehdottamalla demokraattisen rauhan solmimista on samaa kuin ryhtyä saarnaamaan hyveitä porttoloiden omistajille.

Selitämme tätä ajatustamme.

Mitä on imperialismi?

Kirjasessani „Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena”, joka lähetettiin „Parus” kustantamolle jo ennen vallankumousta ja jonka se otti vastaan ja josta se ilmoitti aikakauslehdessä „Letopis”¹¹⁹, vastasin tähän kysymykseen näin:

„Imperialismi on kapitalismia sillä kehitysasteella, jolloin on muodostunut monopolien ja finanssipääoman herruus, pääoman vienti saanut huomattavan merkityksen, kansainväliset trustit alkaneet maailman jakamisen ja maapallon koko alueen jakaminen suurimpien kapitalistien maiden kesken on päättynyt” (VII luku mainitussa kirjasessa, jonka „Letopis” ilmoitti vielä sensuurin aikana julkaisevansa otsikolla: V. Iljin. „Uusin kapitalismi”)*.

Kysymys on siitä, että pääoma on kasvanut suunnattomiin mittasuhteisiin. Harvalukuisten suurimpien kapitalistien liitot (kartellit, syndikaatit, trustit) määräilevät *miljardeista* ja jakavat keskenään koko maailman. *Koko* maapallo on jaettu. Sota on aiheutunut siitä, että kaksi mitä mahdollista miljardööriryhmää, englantilais-ranskalainen ja

* Ks. Teokset, 22. osa, s. 257. Toim.

saksalainen ryhmä, on törmännyt yhteen maailman *uudelleen jakamisen* vuoksi.

Englantilais-ranskalainen kapitalistiryhmä haluaa ensi vuorossa ryöväätä Saksan ottamalla siltä siirtomaat (ne on jo otettu melkein kaikki) sekä sen jälkeen ryöväätä Turkin.

Saksalainen kapitalistiryhmä haluaa anastaa Turkin *itselleen* ja hyvitykseksi siirtomaiden menetyksestä anastaa itselleen pienet naapurivaltiot (Belgian, Serbian, Romanian).

Sellainen on väärentämätön totuus, jota verhotaan kaikenlaisella porvarillisella valheella „vapaussodasta”, „kansallisesta” sodasta, „sodasta oikeuden ja oikeudenmukaisuuden puolesta” y.m.s. koreuksilla, joilla kapitalistit aina pettävät tavallista kansaa.

Venäjä ei käy sotaa omilla rahoillaan. Venäjän pääoma on englantilais-ranskalaisen pääoman *kumppani*. Venäjä käy sotaa Armenian, Turkin, Galitsian ryöväämiseksi.

Meidän nykyiset ministerimme, Gutshkov, Lvov, Miljukov, eivät ole satunnaisia henkilöitä. He ovat koko tilanherrain ja kapitalistien luokan edustajia ja johtajia. Heitä *sitovat* pääoman edut. Kapitalistit eivät voi luopua eduistaan, samoin kuin ihminen ei voi nostaa itseään tukasta.

Toiseksi, Gutshkovia—Miljukovia kumppaneineen *sitoo* englantilais-ranskalainen pääoma. He ovat käyneet ja käyvät sotaa vierailta rahoilla. He ovat luvanneet maksaa lainaamistaan miljardeista *vuosittain satoja miljoonia* korkoa ja kiskoa tämän *pakkoveron* Venäjän työläisiltä ja Venäjän talonpojilta.

Kolmanneksi, Gutshkovia—Miljukovia kumppaneineen *sitovat* ne suoranaiset *sopimukset*, joita he ovat tehneet tämän sodan rosvouspäämääristä Englannin, Ranskan, Italian, Japanin ja kapitalistirosvojen muiden ryhmien kanssa. Nämä sopimukset solmi jo *tsaari Nikolai II*. Gutshkov—Miljukov kumppaneineen käyttivät hyväkseen työläisten taistelua tsaristista monarkiaa vastaan anastaakseen vallan, *mutta ilmoittivat noudattavansa* tsaarin solmimia *sopimuksia*.

Sen teki koko gutshkovilais-miljukovilainen hallitus manifestissaan, josta „Pietarin tietotoimisto” sähkötti ulkomaille maaliskuun 7 (20) pnä: „hallitus” (Gutshkovin ja Miljukovin hallitus) „noudattaa uskollisesti kaikkia sopimuksia, jotka yhdistävät meitä muihin suurvaltoihin”,

sanotaan tuossa manifestissa. Uusi ulkoasiainministeri Miljukov sanoi *aivan samaa* kaikille ulkomailla oleville Venäjän edustajille lähettämässään sähkösanomassa maaliskuun 5 (18) pnä 1917.

Kaikki nämä sopimukset ovat *salaisia*, ja Miljukov ja kumpp. *eivät halua* saattaa niitä julkisuuteen kahdesta syystä: 1) he pelkäävät kansaa, joka ei halua ryöstösotaa; 2) he ovat sidotut englantilais-ranskalaiseen pääomaan, joka vaatii sopimusten salassa pitämistä. Mutta jokainen lehtiä lukeva ja asioita tutkiva tietää, että näissä sopimuksissa puhutaan siitä, että Japani ryövää Kiinan, Venäjä Persian, Armenian, Turkin (erikoisesti Konstantinopolin), Galitsian, Italia Albanian, Ranska ja Englanti Turkin sekä Saksan siirtomaat j.n.e.

Sellainen on asiointila.

Sen vuoksi sellaisen ehdotuksen esittäminen gutshkovilais-miljukovilaiselle hallitukselle, että se solmisi pikemmin rehellisen, demokraattisen, naapuruussopuun rakentuvan rauhan, on samaa kuin jos hyväntahtoinen maalaispappi, „kirkkoisä”, kääntyisi tilanherrojen ja kauppiaiden puoleen kehotuksin, että nämä eläisivät „jumalisesti”, rakastaisivat lähimmäistään ja kääntäisivät oikean korvansa, kun vasemmalle lyödään. Tilanherrat ja kauppiaat kuuntelevat tuota saarnaamista, ahdistavat ja ryöväävät edelleenkin kansaa ja ovat ihastuksissaan siitä, kun „kirkkoisä” osaa niin hyvin lohduttaa ja tyyntyyttää „musikoita”.

Aivan samanlaista osaa — riippumatta siitä, tajuavatko he sen vai eivät,— näyttelevät kaikki ne, jotka nykyisen, imperialistisen sodan aikana kääntyvät porvarillisten hallitusten puoleen laupeilla puheilla rauhasta. Porvarilliset hallitukset toisinaan kieltäytyvät kokonaan kuuntelemasta sellaisia puheita ja vieläpä kieltävät ne, toisinaan sallivat niiden pitämisen vakuutellen oikealle ja vasemmalle, että hehän muka käyvätkin sotaa „kaikkein oikeudenmukaisimman” rauhan solmimiseksi mahdollisimman pikaisesti ja että syyssä on vain heidän vihollisensa. *Porvarilliselle* hallitukselle osoitetut puheet rauhasta ovat itse asiassa *kansan pettämistä*.

Kapitalistiryhmät, jotka ovat hukuttaneet maan vereen tapellessaan maiden, markkinoiden, konsessioiden jakamisesta, *eivät voi* solmia „kunniallista” rauhaa. Ne voivat

solmia vain *häpeällisen* rauhan, rauhan *ryöstetyn saaliin jakamisesta, Turkin ja siirtomaiden jakamisesta.*

Mutta kaiken lisäksi gutshkovilais-miljukovilainen hallitus ei yleensä suostu tällä hetkellä rauhaan, sillä *nyt* se saisi „saaliista” „*vain*” Armenian ja osan Galitsiaa, mutta se haluaa ryöväätä *vielä* Konstantinopolin *sekä lisäksi vielä* vallata saksalaisilta takaisin Puolan, jota tsarismi on aina niin epäinhimillisesti ja hävyttömästi sortanut. Edelleen, gutshkovilais-miljukovilainen hallitus on todellisuudessa vain englantilais-ranskalaisen pääoman käskyläinen, pääoman, joka haluaa pitää hallussaan Saksalta ryöstetyt siirtomaat ja *sen lisäksi* pakottaa Saksan luovuttamaan takaisin Belgian ja osan Ranskaa. Englantilais-ranskalainen pääoma auttoi Gutshkoveja ja Miljukoveja Nikolai II kukistamisessa, jotta nämä auttaisivat sitä „voittamaan” Saksan.

Miten on meneteltävä?

Rauhan saavuttamiseksi (ja semmitenkin todella demokraattisen, todella kunniallisen rauhan saavuttamiseksi) tarvitaan sitä, että valta valtakunnassa ei kuuluisi tilanherroille ja kapitalisteille, vaan *työläisille ja köyhimmille talonpojille*. Tilanherrat ja kapitalistit ovat väestön mitätön vähemmistö; kapitalisteille, kuten kaikki tietävät, sota tuottaa hirveitä summia.

Työläiset ja köyhimmät talonpojat muodostavat väestön *valtavan* enemmistön. He eivät hyödy sodasta, vaan köyhtyvät ja näkevät nälkää. Heitä ei sido pääoma eivätkä kapitalistien rosvoryhmien väliset sopimukset; he *voivat* ja vilpittömästi haluavat lopettaa sodan.

Jos valtiovalta Venäjällä kuuluisi työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain *Neuvostoille*, niin nämä Neuvostot ja niiden valitsema *Yleisvenäläinen Neuvosto* voisivat ja varmaan suostuisivat toteuttamaan sen rauhanohjelman, jonka meidän puolueemme (Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue) viitoitti jo lokakuun 13 p:nä 1915 tämän puolueen Pää-äänenkannattajan „Sotsial-Demokratin” 47. numerossa * (lehti ilmestyi silloin tsaristisen sensuurisorron takia Genevessä).

Tuo rauhanohjelma olisi nähtävästi tällainen:

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 398—401. *Toim.*

1) Työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Yleisenvenäläinen Neuvosto (tai sen tilalla väliaikaisesti toimiva Pietarin Neuvosto) julistaisi heti, että sitä *eivät* sido mitkään sopimukset — *eivät* tsaristisen monarkian *eivätkä* porvarillisten hallitusten sopimukset.

2) Se saattaisi heti julkisuuteen *kaikki* nämä sopimukset leimatakseen siten julkisella häpeällä tsaristisen monarkian ja poikkeuksetta *kaikkien* porvarillisten hallitusten rosvo-
maiset tarkoitusperät.

3) Se ehdottaisi viipymättä ja avoimesti *kaikille* sotiville valloille *pikaista välirauhan* solmimista.

4) Se julkaisisi viipymättä koko kansan tietoon meidän, työväestön ja talonpoikaiston, *rauhanehdot*:

kaikkien siirtomaiden vapauttaminen;

kaikkien riippuvaisten, sorrettujen ja vajaa-oikeuksisten kansojen vapauttaminen.

5) Se julistaisi, ettei se odota porvarillisilta hallituksilta mitään hyvää, vaan kehottaa kaikkien maiden työväkeä kukistamaan ne ja antamaan kaiken vallan valtiossa työläisten edustajain Neuvostoille.

6) Se julistaisi, että *herrat kapitalistit* saavat *itse* maksaa ne miljardilainat, joita porvarilliset hallitukset ovat ottaneet tämän rikollisen ryöstösodan käymiseksi, mutta työläiset ja talonpojat *eivät tunnusta* näitä lainoja. Korkojen maksaminen näistä lainoista merkitsisi *pakkoveron* maksamista kapitalisteille monien pitkien vuosien kuluessa siitä, että he ovat armollisesti sallineet työläisten surmata toisiaan kapitalistien saaliin jaon vuoksi.

Työläiset ja talonpojat! — sanoisi työläisten edustajain Neuvosto, suostutteko te maksamaan herroille kapitalisteille *joka vuosi satoja miljoonia* ruplia palkkiona sodasta, jota on käyty Afrikan siirtomaiden, Turkin y.m. jakamisesta?

Näiden rauhanehtojen puolesta työläisten edustajain Neuvosto suostuisi käsittääkseni *käymään sotaa vaikka mitä* porvarillista hallitusta vastaan ja maailman *kaikkia* porvarillisia hallituksia vastaan, sillä se olisi todella oikeutettua sotaa, sillä *kaikkien* maiden *kaikki* työläiset ja työtätekevät *auttaisivat sen* voittoon viemistä.

Saksalainen työläinen näkee nyt, että Venäjän sotakiikhoisen monarkian tilalle tulee *sotakiikhoinen* tasavalta, kapitalistien tasavalta, kapitalistien, jotka haluavat jatkaa

imperialistista sotaa ja tunnustavat tsaristisen monarkian solmimat rosvoussopimukset.

Päätelkää itse, voiko saksalainen työläinen luottaa *sellaiseen* tasavaltaan?

Päätelkää itse, jatkuuko sota, säilyykö kapitalistien herruus maanpäällä, jos Venäjän kansa, jota ovat auttaneet ja auttavat „viidennen vuoden” suuren vallankumouksen elävät muistot, valtaa täydellisen vapauden ja antaa kaiken valtiollaan työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostoille?

N. Lenin

Zürich, maaliskuun 12 (25) pnä 1917.

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Kommunistisheskii Internatsional”
aikakauslehden 3.—4. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

KIRJEITÄ KAUKAA

5. KIRJE

VALLANKUMOUKSELLISEN PROLETAARISEN
VALTIORAKENNUSTYÖN TEHTÄVÄT

Edellisissä kirjeissä on vallankumouksellisen proletariaatin tehtävät tällä hetkellä Venäjällä viitoitettu seuraavasti: (1) on osattava kulkea oikeinta tietä vallankumouksen seuraavaan vaiheeseen eli toiseen vallankumoukseen, jonka (2) on siirrettävä valtiotalta tilanherrojen ja kapitalistien (Gutshkovien, Lvovien, Miljukovien, Kerenskien) hallitukselta työläisten ja köyhimpien talonpoikien hallituksen käsiin. (3) Tämän viimeksi mainitun hallituksen tulee järjestäytyä työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen malliin, nimenomaan (4) sen on särjettävä, hävitettävä kokonaan vanha ja *kaikissa* porvarillisissa valtioissa tavallinen valtiokoneisto, armeija, poliisi ja byrokraatia (virkamiehistö) asettaen tämän koneiston tilalle (5) ei ainoastaan joukkoluontoisen, vaan järjestään kaikki käsitettävän yleisen aseistetun kansan järjestön. (6) *Vain* tällainen hallitus, joka on luokkakokoonpanonsa („proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattinen diktatuuri”) ja hallintoelimiensä („proletaarinen miliisi”) puolesta „tällainen” hallitus, *kykenee* ratkaisemaan menestyksellisesti erittäin vaikean ja nykyhetken *tärkeimmän*, ehdottomasti kiireellisimmän tehtävän, nimittäin: saamaan aikaan *rauhan*, mutta ei imperialistista rauhaa, imperialistivaltojen keskinäistä sopimusta kapitalistien ja niiden hallitusten ryöstämän saaliin jakamisesta, vaan todella kestävän ja demokraattisen rauhan, joka ei ole saavutettavissa ilman useissa maissa tapahtuvaa proletaarista vallankumousta. (7) Venäjällä proletariaatin voitto on toteutettavissa aivan lähitulevaisuudessa *vain* sillä ehdolla, että heti voiton ensimmäisellä askeleella työläisiä

tukee talonpoikaiston valtava enemmistö taistelullaan, jota se käy tilanherrojen kaiken maaomaisuuden konfiskoimiseksi (ja kaiken maan kansallistamiseksi, jos lähdetään siitä, että „104:n” agraariohjelma¹²⁰ on jäänyt olemukseltaan *talonpoikaiston* agraariohjelmaksi). (8) Tällaisen talonpoikaistusvallankumouksen yhteydessä ja sen perustalla ovat mahdollisia ja välttämättömiä proletariaatin seuraavat askeleet liitossa talonpoikaiston *köyhimmän* osan kanssa, askeleet, jotka on tähdätty tärkeimpien tuotteiden tuotannon ja jakelun *valvontaan*, „yleisen työvelvollisuuden” voimaansattamiseen j.n.e. Nämä askeleet sanelee ehdottoman kiertämättömästi se tilanne, minkä sota on luonut ja mitä sodanjälkeinen aika on vielä monessa suhteessa kärjistävä; kokonaisuutena nämä askeleet ja niiden kehitys muodostuivat *siirtymiseksi sosialismiin*, jota Venäjällä on mahdoton toteuttaa välittömästi, heti ja ilman siirtymistoimenpiteitä, mutta joka on täysin toteutettavissa ja ehdottoman välttämätön tämänkaltaisten siirtymistoimenpiteiden tuloksena. (9) Tämän yhteydessä nousee esiin äärimmäisen pakottavana sellainen tehtävä, että *maaseudulla* on järjestettävä viipymättä ja aivan erikoisesti työläisten edustajain Neuvostot, s.o. maatalouden *palkkatyöläisten* neuvostot, *erikseen* muiden talonpoikaistedustajain neuvostoista.

Tällainen on lyhyesti meidän esittämämme ohjelma, joka perustuu Venäjän ja maailman vallankumouksen luokkavoimien huomioimiseen sekä vuosien 1871 ja 1905 kokemukseen.

Koetamme nyt luoda yleiskatsauksen tähän ohjelmaan kokonaisuudessaan ja tarkastella ohimennen, miten tätä aihetta käsittelee K. Kautsky, „Toisen” (vv. 1889—1914) Internationalen suurin teoretikko, sosialishovinistien ja vallankumouksellisten internationalistien välillä horjuvan ja kaikissa maissa havaittavan „keskusta”-virtauksen, „suon” huomatuin edustaja. Kautsky käsittelee tätä aihetta aikakauslehdessään „Uusi Aika” (Die Neue Zeit lehdessä numero, joka on päivätty huhtikuun 6 päivälle 1917 uutta lukua), artikkelissa: „Venäjän vallankumouksen näköalat”.

„Meidän on ennen kaikkea”, kirjoittaa Kautsky, „tehtävä itsellemme selväksi ne tehtävät, jotka vallankumouksellisella proletaarisella järjestelmällä” (valtiorakenteella) „ovat edessään”.

„Kaksi seikkaa”, jatkaa kirjoittaja, „ovat proletariaatille tuikei välttämättömiä: demokratia ja sosialismi”.

Valitettavasti Kautsky esittää tämän täysin kiistattoman teesin perin yleisessä muodossa, niin ettei se oikeastaan sano mitään eikä selitä mitään. Miljukov ja Kerenski, nuo porvarillisen ja imperialistisen hallituksen jäsenet, hyväksyisivät mielihyvin tuon yleisen teesin, toinen sen ensimmäisen osan ja toinen jälkimmäisen osan...*

*Kirjoitettu maaliskuun 26
(huhtikuun 8) pnä 1917*

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Bolshevik” aikakauslehden
3.—4. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

---

* Käsikirjoitus katkeaa tähän. *Toim.*